

Київський національний торговельно-економічний університет

Кафедра публічного управління та адміністрування

ВИПУСКНА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ**

Студента 2 курсу
спеціальності 281 «Публічне
управління та адміністрування»
спеціалізації «Публічне
управління та адміністрування»

Попова Єгора
Георгія Сергійовича

Науковий керівник
декан ФЕМП, к. е. н., доцент

Міняйло
Олександр Іванович

Гарант освітньої програми
д. е. н., доцент

Ладонько Людмила
Степанівна

Київ 2020

Київський національний торговельно-економічний університет

Факультет економіки, менеджменту та психології

Кафедра публічного управління та адміністрування

Освітній ступінь: магістр

Спеціальність: публічне управління та адміністрування

Спеціалізація: публічне управління та адміністрування

Затверджую

Зав. кафедри _____

«05» грудня 2019 р.

Завдання на випускню кваліфікаційну роботу студентів

Попова Єгора Георгія Сергійовича

1. Тема випускної кваліфікаційної роботи (проекту): «ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ»

Затверджена наказом ректора від «02» грудня 2019 р. № 4104

2. Строк здачі студентом закінченого роботи: 02.12.2020

3. Цільова установка та вихідні дані до роботи

Мета роботи: виявити існуючі проблеми у процесі взаємодії між органами державної влади та постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг в особі провайдерів та операторів мережі інтернет; надати пропозиції, щодо вирішення висвітлених проблем.

Об'єкт дослідження: процес взаємовідносин між компаніями-надавачами телекомунікаційно-інформаційних послуг та органами державної влади, які здійснюють контроль за їх діяльністю.

Предмет дослідження: сфера телекомунікаційних послуг та діяльність органів державної влади та постачальників телекомунікаційно-інформаційних послуг під час своєї взаємодії.

4. Зміст випускної кваліфікаційної роботи (проекту) (перелік питань за кожним розділом):

ВСТУП

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ СФЕРИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

1.1 Сфера телекомунікаційно-інформаційних послуг: структура та роль у розвитку держави

1.2 Напрями реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

РОЗДІЛ 2. ДОСЛІДЖЕННЯ УМОВ РОЗВИТКУ СФЕРИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

2.1. Нормативно-правове забезпечення сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг

2.2. Державне регулювання у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

2.3. Основні проблеми відношень постачальників ІКТ-послуг з державними інститутами

РОЗДІЛ 3. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТА УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

3.1. Шляхи розвитку відносин органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг

3.2. Пропозиції щодо удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

ВИСНОВКИ

5. Календарний план виконання роботи (проекту)

№ пор.	Назва етапів випускної кваліфікаційної роботи (проекту)	Строк виконання етапів роботи	
		за планом	фактично
1	2	3	4
1	Визначення напрямку дослідження та затвердження теми випускної кваліфікаційної роботи	До 01.11.2019	01.11.2019
2	Складання плану та підготовка індивідуального завдання для виконання випускної кваліфікаційної роботи	До 05.12.2019	05.12.2019
3	Представлення на рецензування науковому	До 19.06.2020	19.06.2020

	керівнику рукопису першого розділу випускної кваліфікаційної роботи		
4	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису другого розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 01.09.2020	01.09.2020
5	Представлення на рецензування науковому керівнику рукопису третього розділу випускної кваліфікаційної роботи	До 01.10.2020	01.10.2020
6	Представлення закінченої випускної кваліфікаційної роботи на кафедрі	До 02.11.2020	02.11.2020
7	Підготовка письмового відгуку на випускну кваліфікаційну роботу	До 06.11.2020	06.11.2020
8	Зовнішнє рецензування ВКР	До 16.11.2020	16.11.2020
10	Проведення попереднього захисту випускних кваліфікаційних робіт	23-27. 11.2020	23-27. 11.2020
11	Вирішення питання про допуск випускної кваліфікаційної роботи до захисту	До 01.12.2020	До 01.12.2020
12	Направлення випускної кваліфікаційної роботи із зовнішньою рецензією до ЕК для захисту	За графіком	За графіком

6. Дата видачі завдання « 02 » грудня 2019 р.

7. Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи Міняйло О. І. _____

8. Гарант освітньої програми Ладонько Л.С. _____

9. Завдання прийняв до виконання студент Попов Є.Г.С. _____

10. Відгук наукового керівника випускної кваліфікаційної роботи :

Науковий керівник випускної кваліфікаційної роботи Міняйло О.І. _____

Відмітка про попередній захист Ладонько Людмила Степанівна _____

11. Висновок про випускну кваліфікаційну роботу:

Випускна кваліфікаційна робота студента Попова Є.Г.С. може бути допущена до захисту екзаменаційній комісії.

Гарант освітньої програми: Ладонько Людмила Степанівна _____

Завідувач кафедри: _____ Новікова Наталія Леонідівна
«03» грудня 2020 р.

ЗМІСТ

Перелік умовних позначень.....	3
ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ СФЕРИ	
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ.....	7
1.1. Сфера телекомунікаційно-інформаційних послуг: структура та роль у розвитку держави.....	7
1.2. Напрями реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг.....	15
РОЗДІЛ 2. ДОСЛІДЖЕННЯ УМОВ РОЗВИТКУ СФЕРИ	
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ.....	19
2.1. Нормативно-правове забезпечення сфери телекомунікаційно- інформаційних послуг.....	19
2.2. Державне регулювання у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг.....	23
2.3. Основні проблеми відношень постачальників ІКТ-послуг з державними інститутами.....	31
РОЗДІЛ 3. ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТА УДОСКОНАЛЕННЯ	
ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ	
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ.....	36
3.1. Шляхи розвитку відносин органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг.....	36
3.2. Пропозиції щодо удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг.....	38
ВИСНОВКИ.....	43
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	46
ДОДАТКИ.....	53

Перелік умовних позначень

Верховна Рада України.....	ВРУ
Інформаційно-комунікаційні технології.....	ІКТ
Кабельне телебачення.....	КТ
Кабінет Міністрів України.....	КМУ
Кодекс України про адміністративні правопорушення.....	КУпАП
Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.....	НКРЗІ
Радіочастотний ресурс.....	РЧР
Радіоелектронні засоби.....	РЕЗ
Центральний орган виконавчої влади в галузі зв'язку.....	ЦОВЗ
Ширококутний доступ.....	ШСД

ВСТУП

Умови глобалізації та їх вплив на стан розвитку сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг значною мірою підвищують ступінь загроз та викликів на інформаційний простір та потребують підвищеного рівня уваги з боку держави для забезпечення інформації об'єктивного характеру, інформаційної безпеки, посилення заходів направлених на захист національних інтересів в аспекті розвитку сфери телекомунікації. Держава забезпечує ці функції шляхом посилення ефективності власної політики в сфері розвитку телекомунікаційно-інформаційних послуг. Зв'язок та доступ до Інтернету давно вже стали базовими потребами кожного з нас. Особливо це відчувається у критичний час протистояння пандемії COVID-19. Та ми можемо впевнено стверджувати, що ринок телекомунікаційних послуг в Україні достатньо потужний та готовий до подібних випробувань.

На сьогодні світовими тенденціями є стрімкий розвиток інформаційного суспільства. Наскільки це ефективно вдається можна побачити, спостерігаючи за активним розвитком сфери телекомунікацій в країні, а найголовніше – це ступінь задоволення певним переліком телекомунікаційних послуг, вартість яких гарантується державою для всіх верств населення на всій території країни. Цей показник визначає наскільки ефективна державна політика тієї чи іншої країни в цій сфері. Також при побудові інформаційного суспільства головною рушійною силою в розвитку інформаційно-комунікаційних технологій є транспортна складова – телекомунікаційні мережі. Тому, виграє та держава, яка забезпечує “кровоносною” системою – мережею телекомунікацій увесь “організм” – країну[29].

Телекомунікаціям належить значна роль в соціальній та економічній складових діяльності суспільства, забезпечуючи підтримку та розвиток в цілому. Порівняно із темпами розвитку економіки динаміка розвитку сфери телекомунікацій має бути випереджальною та визначати його найближчу та більш віддалену перспективу. У разі повільного розвитку телекомунікацій

виникає загроза зниження конкурентоспроможності української економіки, що підкреслює вирішальну роль телекомунікаційної сфери у прискоренні динаміки розвитку держави[28].

З огляду на вищезазначене обрана тема є актуальною та зумовлена необхідністю визначення порядку формування політики взаємовідносин державних органів влади та постачальників інформаційно-телекомунікаційних послуг з урахуванням світового досвіду як сьогодні так і на найближче майбутнє.

Об'єктивність процесу економічного розвитку призводить до концентрації все більшої уваги до сфери телекомунікацій, яка характеризує сучасні економічні відносини у світі та є одним з найбільш перспективних та швидко зростаючих сегментів в українській економіці. Сучасні економічні системи та їх розвиток мають місце в умовах активізації глобалізаційних процесів. Включення національних економічних систем у ці процеси за своїм масштабом, характером, структурою, якісними та кількісними параметрами вже сьогодні пов'язують з об'єктивними показниками розвитку сучасних держав, які визначають їхнє майбутнє. Правильно побудована політика держави у телекомунікаційній сфері має спонукати до перетворення структурного, технічного і технологічного характеру, підвищувати ефективність регуляції ринку телекомунікаційних послуг з урахуванням рекомендацій та вимог міжнародних організацій. Сучасні телекомунікаційні технології є засобом формування інформаційної культури, яка виступає фактором становлення інформаційного суспільства. Більш того, рівень розвитку інформаційно-телекомунікаційних систем, одним з основних елементів яких є інтернет, є найважливішою характеристикою інформаційного потенціалу тієї чи іншої держави [27].

Мета дослідження: виявити існуючі проблеми у процесі взаємодії між органами державної влади та постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг в особі провайдерів та операторів мережі інтернет; надати пропозиції щодо вирішення висвітлених проблем.

Об'єктом дослідження є процес взаємовідносин між компаніями-надавачами телекомунікаційно-інформаційних послуг та органами державної влади, які здійснюють контроль за їх діяльністю.

Предмет дослідження - сфера телекомунікаційних послуг та діяльність органів державної влади та постачальників телекомунікаційно-інформаційних послуг під час своєї взаємодії.

Дослідження взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційних послуг здійснювалось такими методами: аналізу і синтезу, структурно-функціональним – під час визначення напрямів реалізації державної політики в сфері телекомунікацій, методом систематизації здійснено дослідження регулювання ринку телекомунікацій у нормативно-правовому аспекті; метод узагальнення використаний для визначення проблем взаємодії постачальників телекомунікаційних послуг з органами державної влади.

Інформаційною базою дослідження стали публікації вітчизняних та зарубіжних вчених. Зокрема дослідженнями даної тематики, або суміжних з нею проблем займалися: Виноградова О.В., Гуйда О.Г., Дименко Р.А., Пилипчук В., Щеголь Г., Новікова І., Сосновська О., Муленко А., Щупаківський Р., Домбровська О., Домбровський А., Сумська О. та інші. Крім того, використовувались закони України, постанови та розпорядження КМУ, укази Президента України, результати власних досліджень.

Випускна кваліфікаційна робота складається зі вступу, трьох розділів, висновків, списку використаних джерел (52 найменувань). Загальний обсяг роботи становить 50 друкованих сторінок.

Результати досліджень опубліковано в збірнику наукових статей студентів ФЕМП Київського національного торговельно-економічного університету: Попов Є. Проблеми взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг/ Є. Попов // Публічне управління та адміністрування в умовах суспільних трансформацій: зб. наук. ст. студ. відп. ред. Н.Л. Новікова. К.: Київ.нац.торг.-екон.ун-т, 2020. – 251 с.

РОЗДІЛ 1.

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДІЯЛЬНОСТІ СФЕРИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

1.1. Сфера телекомунікаційно-інформаційних послуг: структура та роль у розвитку держави

Сучасний світ для досягнення прискореного зростання економіки потребує використання максимальної кількості наукових та технічних досягнень. Величезне значення набувають технології у сфері телекомунікацій та інформації. Інтенсивність їх розвитку демонструє те, що і зміни в них відбуваються дуже прискорено. Так, за достатньо короткий термін інтернет набув значення всесвітньої інфраструктури, зв'язав за 30 років між собою більш ніж 180 країн світу з 3 млрд. інтернет-користувачами. Завдяки інформації, яка стала ресурсом для розвитку світової економіки, людство перейшло на новий рівень свого існування.

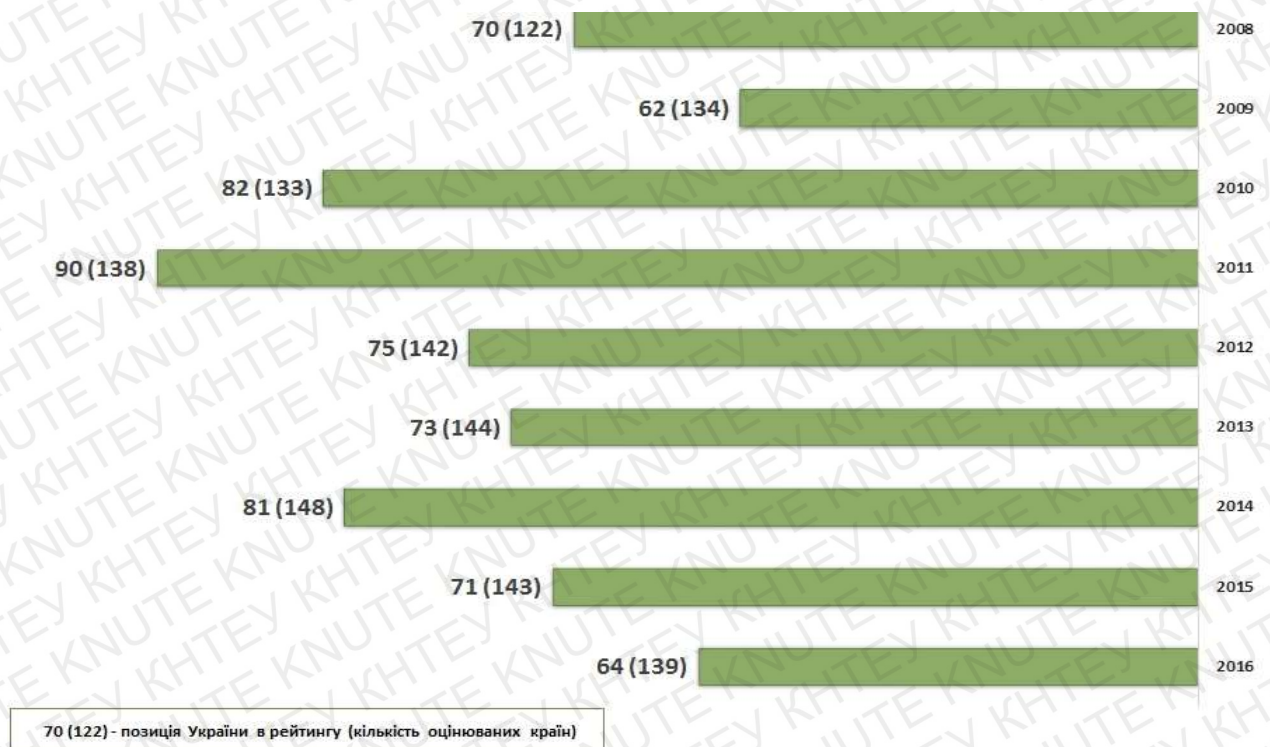

Рис 1.1. Рейтингова оцінка України та деяких країн світу за Індексом мережевої готовності [51]

Високі технології змінюють структуру світового виробництва, через що пріоритети політики різних країн у науково-технічній сфері стають очевидними. В умовах глобалізації наша країна не може розвиватися ізольовано від світової економіки, будучи її складовою частиною.

«Глобальний звіт про розвиток інформаційних технологій-2016» (TheGlobal Information Technology Report) Всесвітнього економічного форуму (World Economic Forum) містить інформацію, відповідно до якої Україна у 2016 році за рівнем розвитку інформаційно-комунікаційних посіла 64 рейтингову позицію серед 139 країн світу, покращивши за рік результати на 7 пунктів (рис. 1.1). [51]

Станом на 2017 рік Україна в рейтингу розвитку інформаційно-комунікаційних технологій (ICT Development Index 2017) знаходиться на 79 місці (рис. 1.2), значно поступившись Латвії (35 позиція), Білорусі (32 позиція), Росії (45 позиція). Найбільш розвинута пострадянська держава в рейтингу –Естонія. Вона знаходиться на 17 місці, поступившись США (16 позиція) всього на 0,04 бали. [52]

Рейтинг розвитку ІКТ у 2017

№	Страна	Индекс ИКТ
71	Кувейт	5.98
72	Маврикий	5.88
73	Гренада	5.80
74	Грузия	5.79
75	Армения	5.76
76	Антигуа и Барбуда	5.71
77	Доминика	5.69
78	Таиланд	5.67
79	Украина	5.62
80	Китай	5.60

Рис 1.2. Україна в рейтингу розвитку інформаційно-комунікаційних технологій[52]

Для покращення стану України у світових рейтингах необхідно враховувати те, що інформаційне суспільство в Україні та його позитивна динаміка росту можливі за сприятливих умов, які б дозволили побудувати інформаційне суспільство та поліпшити соціально-економічний, політичний і культурний розвиток країни з ринковою економікою на основі європейських політичних і економічних цінностей, покращити якість життя громадян, створивши широкі можливості для вільного розвитку людини, досягнення конкурентних можливостей України, базуючи все на основі вдосконалення системності державного управління завдяки використанню ІКТ.

Закон України «Про телекомунікації» визначає телекомунікації як передавання, випромінювання або приймання знаків, сигналів, письмового тексту, зображень та звуків або повідомлень будь-якого роду по радіо, проводових, оптичних або інших електромагнітних системах. [1]

Ринок телекомунікаційних послуг складається з таких сегментів:

- Фіксований телефонний зв'язок
- Рухомий або мобільний зв'язок
- Фіксований доступ до мережі Інтернет
- Послуги з надання в користування каналів, об'єктів інфраструктури тощо.

Рис. 1.3. Структура доходів від надання телекомунікаційних послуг за 2019 р., млн грн. [19]

За даними Звіту НКРЗІ за 2019 рік найбільшу частку в структурі доходів телекомунікаційних послуг склали рухомий (або мобільний) зв'язок - 63% та фіксований доступ до Інтернет - 17%, загальна частина яких у доходах від надання послуг телекомунікації склала 80,6% (рис. 1.3). Загальний обсяг доходів від надання послуг - 66 422 млн грн.[19]

У 2019 році доходи послуг зв'язку склали 72961 млн грн., в них частка доходів телекомунікаційних послуг - 91,0%, а послуги поштового зв'язку та кур'єрські послуги –9,0%.

На сьогоднішній день в Україні діють майже 7000 провайдерів та операторів послуг ІКТ. З кожним роком їх кількість збільшується. (рис. 1.4.).[19]

Динаміка кількості операторів, провайдерів телекомунікацій за 2017-2019 роки

Рис. 1.4. Динаміка кількості операторів, провайдерів телекомунікацій на ринку України за 2017-2019рр.

Найбільшими компаніями на ринку телекомунікаційних послуг в Україні на сьогоднішній день вважають ПАТ “Укртелеком”, ТОВ “Інтертелеком” та ПАТ “Київстар” (рис. 1.5).

Рис. 1.5. Частка телеком-операторів на ринку України [24]

Джерело: складено автором за даними <https://2ip.ua/ru/services/providers-rating>

Україна кілька років поспіль є одним з лідерів у світових рейтингах найдоступнішого фіксованого широкосмугового доступу, завдяки чому в багатьох містах країни ринок послуг фіксованого доступу до мережі Інтернет набув високого рівня насиченості, що дозволило операторам та провайдерам телекомунікацій отримати та застосувати власні конкурентні інструменти.

ШСД є важливим сегментом для цифровізації економіки. Кабінет Міністрів України своїм розпорядженням від 17.01.2018 № 67-р схвалив Концепцію розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки. Планові дії з її реалізації передбачають розвиток пріоритетних сфер життєдіяльності, метою яких є подолання цифрового розриву в країні, розвиток цифрових інфраструктур, збільшення покриття ШСД території України та збільшення кількості електронних послуг у всіх сферах життя. [7]

Крім того, підключення невеликих населених пунктів до фіксованого ШСД – це окремий бізнес-розвиток для конкретного оператора чи провайдера телекомунікацій, тому вирішення питання щодо забезпечення споживачів послугами фіксованого доступу до Інтернету у важкодоступних місцевостях та депресивних регіонах є важливим завданням на наступні роки.

Послуги фіксованого ШСД в Україні сьогодні надаються з використанням волоконно-оптичних, мідних ліній зв'язку, коаксіального кабелю, супутникових каналів та безпроводного доступу.

Рис. 1.6. Динаміка доходів від надання послуг до фіксованої мережі Інтернет в Україні за 2017-2019рр., млн грн.

За даними, наведеними у звіті НКРЗІ за 2019 рік, розвиток телекомунікаційних мереж упродовж минулого року характеризується такими тенденціями [19]:

- ♣ збільшилось покриття території держави мережами телекомунікацій рухомого (мобільного) зв'язку IV-го покоління (4G), застосовуючи радіотехнологію «Міжнародний рухомий (мобільний) зв'язок IMT» в смугах радіочастот 1800 МГц та 2600 МГц, і створити умови для запровадження в 2020 році мереж в смугах радіочастот нижче 1 ГГц;

- ♣ максимально використовувалось багатофункціональні кінцеві обладнання споживачів (смартфони, планшети) під управлінням операційних систем з підтримкою стандартів LTE, що посприяє зростанню кількості споживачів сучасних е-сервісів в різних сферах;

- ♣ збільшився попит користувачів на конвергентні телекомунікаційні послуги, послуги міжмашинної взаємодії (machine-to-machine, M2M) та послуги Інтернету речей (Internet of Things, IoT) та, як наслідок, продовжити розгортання мереж IoT;

- ♣ здійснювались заходи щодо добудови Національного центру оперативно-технічного управління мережами телекомунікацій України, його

взаємодія з операторами телекомунікацій удосконалювалась. Все це має бути спрямованим на забезпечення безперебійної роботи телекомунікаційних мереж України в умовах надзвичайних ситуацій та воєнного стану;

- ♣ впроваджувались на теренах України послуги із перенесення абонентських номерів рухомого (мобільного) зв'язку, що дасть можливість реалізувати споживачам право вільно обирати постачальників послуг рухомого (мобільного) зв'язку;

- ♣ впроваджувались конвергентні рішення спільного використання фрагментів мереж фіксованого і рухомого (мобільного) зв'язку;

- ♣ через скасування ліцензування здійснювалась діяльність у сфері телекомунікацій щодо створення сприятливого середовища для бізнесу, забезпечення розвитку підприємництва та усунення надмірних чи невиправданих механізмів регулювання сфери господарської діяльності у зв'язку з набранням чинності Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скорочення переліку видів господарської діяльності, що підлягають ліцензуванню».

Порядком надання операторами, провайдерами телекомунікацій звітності та інформації, який був затверджений рішенням НКРЗІ від 05.04.2016 № 180, передбачено те, що, починаючи з 2019 року надавачі телекомунікаційних послуг повинні кожного кварталу надавати НКРЗІ звітну документацію у відповідних формах, що дозволяє отримати єдине на сьогоднішній день джерело даних про стан телекомунікаційних послуг. Пунктом 7 Порядку провайдери мають можливість звітувати в електронній формі через офіційний вебсайт НКРЗІ за допомогою спеціальних програмних засобів та електронного підпису. Результатом є суттєве спрощення процедури звітування перед НКРЗІ, з іншого боку дозволяє НКРЗІ отримувати об'єктивні дані про стан розвитку ринку телекомунікаційних послуг. [19]

Отже, тенденціями функціонування ринку телекомунікаційних послуг в Україні є:

- скорочення доходів операторів фіксованого телефонного зв'язку, що пов'язано із заміщенням послуг з боку операторів мобільного зв'язку;
- активне впровадження телекомунікаційних мереж рухомого (мобільного) зв'язку четвертого покоління (4G);
- підвищення попиту споживачів на мультимедійні конвергентні телекомунікаційні послуги та цифрові сервіси обумовило перерозподіл доходів по типу послуг, збільшення питомої ваги пакетних та гібридних тарифних планів;
- запровадження операторами пакетування високошвидкісних мультимедійних послуг передачі даних (голосова телефонія, доступ до Інтернету та телебачення) із зростанням обсягів цих послуг;
- розвиток мобільного широкосмугового зв'язку, як найдинамічнішого сегменту ринку телекомунікацій, являється для більшості населення єдиним варіантом для доступу до мережі Інтернет. Окрім зазначених тенденцій та проблем, як і раніше існують істотні відмінності у рівні проникнення та доступу до фіксованого, мобільного та широкосмугового зв'язку між окремими, особливо між міськими і сільськими регіонами, що потребує подальшого моніторингу і аналізу прогресу доступу до телекомунікацій із урахування підтримки:
- забезпечення доступу і розширення використання телекомунікацій і розширення доступу до них;
- інклюзивності – подолання цифрового розриву і забезпечення широкосмугового зв'язку для усіх груп споживачів незалежно від регіону
- інновацій і партнерства зацікавлених сторін в сфері телекомунікацій;
- зменшення надмірних відходів та викидів парникових газів, генеровані галуззю телекомунікацій[10].

1.2. Напрями реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

Концепція розвитку телекомунікацій в Україні (далі – Концепція) визначає пріоритетні напрями розвитку телекомунікаційних мереж загального користування. За повноваженнями КМУ, ЦОВЗ, НКРЗІ створюють належні умови для реалізації політики держави щодо тарифів, конкуренції та збереження у телекомунікаційній сфері сприятливого інвестиційного клімату [14].

Концепція розвитку телекомунікацій в Україні у відповідності до Закону України «Про телекомунікації» визначає основні засади і напрямки подальшого розвитку в ринкових умовах мереж телекомунікацій загального користування та, за умови досягнення високого рівня конкурентоспроможності України, - на міжнародному ринку.

Створення Концепції дозволило окреслити інструментарій для реалізації політики держави у сфері телекомунікацій, що дало можливість скоординувати діяльність органів влади та підприємств і організацій, пов'язаних з телекомунікаційними послугами в Україні та розвитком мереж. Органи виконавчої влади мають враховувати положення Концепції, розробляючи та затверджуючи концептуальні і програмні документи з питань розвитку спеціальних, відомчих або корпоративних телекомунікаційних мереж[14].

Для реалізації комплексного розвитку телекомунікацій та стратегічних завдань передбачено залучення ресурсів мереж загального користування підприємств різних форм власності, забезпечуючи взаємодію цих мереж та потреби у національній безпеці та обороні держави, захист інформації та безпеку критичних елементів мереж, управління всіма мережами в умовах надзвичайних та воєнних станів. Стратегічний розвиток мереж телекомунікації під час надання послуг повинен базуватися на новітніх технологіях, що мають міжнародний стандарт та враховують технологічну взаємодію всіх мереж, забезпечуючи підвищену ефективність їх функціонування[14].

Розвиток телекомунікацій має бути спрямованим на розв'язання зазначених проблем, передбачати заходи для забезпечення розвитку телекомунікаційних мереж нового покоління в Україні та здійснюватися за такими напрямками:

- 1) розвивати телекомунікаційні мережі з використанням нових технологій (радіо-, волоконно-оптичних, пакетних тощо);
- 2) запровадити регуляторну політику, спрямовуючи її на консолідацію можливостей усіх суб'єктів ринку телекомунікацій;
- 3) удосконалити нормативно-правову базу телекомунікаційної сфери.

Прискорити рівень розвитку телекомунікаційної сфери є головним завданням на шляху розбудови національної економіки. Це дозволить масово запровадити інформаційні технології, побудувати в Україні інформаційне суспільство, прискорити інтеграцію України в ЄС у світову економіку та збільшити надходження до держбюджету.

Реалізація завдань Концепції можлива за державної підтримки розвитку телекомунікацій за таким спрямуванням:

- створити умови зацікавленості вітчизняних наукових установ та науковців до проблеми визначення принципів телекомунікаційної політики держави та спрямувати їх діяльність на вирішення питань системного характеру, що мають вплив на розвиток телекомунікацій;
- розвиток регуляторної політики у зазначеній сфері шляхом розробки нормативних документів і регламентів, організації науково-дослідних робіт з метою оптимального використання наявних ресурсів (фінансових, матеріальних, частотних, адресних тощо) та підвищення ефективності діяльності зацікавлених сторін ринку телекомунікацій;
- залучення зовнішніх та внутрішніх інвестицій для забезпечення розвитку телекомунікаційних мереж у важкодоступній місцевості та депресивних регіонах;
- досягнення структурних, технічних і технологічних перетворень сфери телекомунікацій, підвищення регуляторного впливу на ринок телекомунікацій

та його ефективності, використовуючи рекомендації міжнародних організацій (Міжнародний союз електрозв'язку, Європейський інститут стандартів у сфері телекомунікацій, Європейську конференцію Адміністрацій пошти та телекомунікацій) щодо організаційних, технічних і фінансових питань;

- забезпечення діяльності у сфері телекомунікацій у нормативно-правовому аспекті;
- забезпечення фінансової підтримки науково-дослідних робіт щодо розвитку і побудови в Україні мереж наступного покоління.

Як засвідчує світовий досвід розвинутих країн, ефективне регулювання ринку телекомунікаційних послуг можливе, якщо здійснювати його на таких засадах [29]:

- скорочення регуляторних обмежень до мінімуму, необхідного для забезпечення якості обслуговування, включаючи універсальні послуги, а також для вирішення проблеми обмежених ресурсів;
- регулювання сфери телекомунікацій повинно бути предметом перевірки міри його застосування та більшої прозорості;
- незалежності регулятора в сфері телекомунікацій із відсутністю відповідальності перед будь-яким постачальником базових телекомунікаційних послуг та неупередженістю в рішеннях по відношенню до всіх учасників ринку;
- регуляторна діяльність має бути спрямована на спрощену процедуру та забезпечення гарантії взаємоз'єднання, посилення конкуренції для розподілу радіочастот, а також зменшення витрати на ліцензування.

Проте зазначені заходи з підвищення ефективності регулювання ринку телекомунікаційних послуг мають ґрунтуватися на виявлених проблемах, шляхом здійснення повної діагностики чинників та інституціональних стимулів та вибору інструментів регуляторної політики. Саме на основі інструментів регуляторної політики може забезпечуватися підвищення рівня конкуренції в користуванні телекомунікаційними мережами та послугами, що продукуватиме зниження тарифів та інноваційні пропозиції телекомунікаційних послуг і

технологій, які визначають здатність економіки повністю брати участь в глобальних процесах [8].

Останнє десятиліття стало одним із ключових у змінах національного ринку телекомунікацій, що вимагає від учасників ринку адаптації і розвитку, щоб залишатися конкурентоздатними. Розробка нового переліку послуг та ускладнення міжоператорських відносин обумовлює появу нових правових питань та викликів для існуючої нормативно-правової бази. В таких умовах на регуляторні органи покладається завдання з розробки законодавства та його виконання у відповідності до розвитку інформаційних та телекомунікаційних технологій, оскільки сприятливе нормативно-правове середовище та інструменти державного регулювання критично важливі для інвестицій та інновацій, які виступають базисом швидкого росту сфери телекомунікацій. Далі детальніше розглянемо нормативно-правову складову діяльності сфери телекомунікацій.

РОЗДІЛ 2.

ДОСЛІДЖЕННЯ УМОВ РОЗВИТКУ СФЕРИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

2.1. Нормативно-правове забезпечення сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг

Надавачі (оператори/провайдери) та споживачі телекомунікаційних послуг під час взаємодії щодо надання/отримання телекомунікаційних послуг повинні дотримуватися вимог, які були розроблені у відповідності до Цивільного кодексу України, Господарського кодексу України, законів України “Про телекомунікації”, “Про захист прав споживачів”, Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг, затверджених постановою Кабінету Міністрів України від 11 квітня 2012 року № 295, інших нормативно-правових актів у сфері телекомунікацій. [14]

Оператори, провайдери телекомунікаційних послуг під час діяльності опираються на Закон України “Про телекомунікації”, за яким державне регулювання у сфері телекомунікацій закріплено за національною комісією, що здійснює державне регулювання у сфері зв’язку та інформатизації (НКРЗІ), яка є державним колегіальним органом та підпорядкованою Президенту України, підзвітною Верховній Раді України, а її Положення, яким регламентується діяльність НКРЗІ затверджує Президент України.[1]

Правове регулювання процесу взаємоз’єднання телекомунікаційних мереж має таку нормативну базу: Конституція України, закони України “Про телекомунікації”, “Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу”, “Про Кабінет Міністрів України”, “Про інформацію”, Положення про НКРЗІ, затверджене Указом Президента України від 23 листопада 2011 року № 1067.

Крім того, взаємоз’єднання телекомунікаційних мереж регламентують такі документи:

- “Правила взаємоз’єднання телекомунікаційних мереж загального користування”, затверджені рішенням Національної комісії з питань регулювання зв’язку України від 08.12.2005 № 155;
- “Порядок взаєморозрахунків між операторами телекомунікацій за послуги доступу до телекомунікаційних мереж загального користування”, затверджений рішенням Національної комісії з питань регулювання зв’язку України від 09.07.2009 № 1586;
- наказ Міністерства транспорту та зв’язку України від 04.08.2010 №558 “Про затвердження Технічних вимог до взаємоз’єднання та взаємодії телефонних мереж загального користування з різними технологіями обробки, комутації, перенесення сигналів”;
- “Технічні вимоги до маршрутизації трафіку в телефонній мережі загального користування України”, затвердженими наказом Міністерства транспорту та зв’язку України від 20.08.2010 № 607;
- наказ Державного комітету зв’язку та інформатизації України від 22.02.2000 № 33 “Про порядок маршрутизації вхідного міжнародного телефонного трафіку”.

Законом України «Про телекомунікації», п. 101 ст. 18, регламентовані повноваження НКРЗІ щодо здійснення в установленому нею порядку визначення ринків певних телекомунікаційних послуг, проведення їх аналізу та визначення операторів, провайдерів телекомунікацій з істотною ринковою перевагою на ринках таких послуг.[1]

Повноваженнями НКРЗІ є:

- внесення пропозицій до органів державної влади щодо проектів законів та інших нормативно-правових актів, стандартів у сфері телекомунікацій;
- видання нормативних актів з питань, що належать до компетенції національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв’язку та інформатизації, та контроль їх виконання;
- забезпечення державного нагляду за додержанням суб’єктами ринку законодавства про телекомунікації;

- затвердження орієнтовного переліку видів телекомунікаційних послуг, форми опису телекомунікаційних послуг;
- встановлення порядку відкриття номерного ресурсу, в якому забезпечується утворення персональних номерів абонентів, та порядок адміністрування, присвоєння абонентам і обслуговування персональних номерів, визначає організацію, яка здійснює централізоване технічне адміністрування персональних номерів та перенесених абонентських номерів;
- забезпечення контролю за якістю телекомунікаційних послуг та задоволенням попиту споживачів;
- тарифне регулювання у сфері телекомунікацій та встановлення порядку взаєморозрахунків між операторами телекомунікацій;
- дозвіл операторам, провайдерам телекомунікацій на встановлення спеціальних тарифів для осіб з інвалідністю та соціально незахищених осіб на загальнодоступні телекомунікаційні послуги;
- здійснення організаційно-правового забезпечення загальнодоступних телекомунікаційних послуг та послуг пропуску трафіка;
- визначення ринків певних телекомунікаційних послуг, проведення їх аналізу та визначення операторів, провайдерів телекомунікацій з істотною ринковою перевагою на ринках таких послуг;
- приймання в межах своєї компетенції рішень, які є обов'язковими для виконання суб'єктами ринку телекомунікацій;
- застосування у межах своїх повноважень в установленому законодавством порядку адміністративні стягнення до суб'єктів ринку телекомунікацій;
- передача до Антимонопольного комітету України матеріалів, що містять дані про ознаки порушення законодавства про захист економічної конкуренції;
- звернення до суду з відповідними позовними заявами в разі порушення суб'єктами господарювання, що здійснюють діяльність на ринку телекомунікацій, законодавства про телекомунікації;

- регуляція взаємодії операторів телекомунікацій при взаємоз'єднанні телекомунікаційних мереж, у тому числі щодо послуг пропуску трафіка, встановлює порядок маршрутизації трафіка;
- створення сприятливих організаційних та економічних умов для залучення інвестицій у сферу телекомунікацій;
- забезпечення рівних умов діяльності у сфері телекомунікацій;
- забезпечення досудового вирішення спорів між суб'єктами ринку телекомунікацій щодо взаємоз'єднання телекомунікаційних мереж, у тому числі щодо послуг пропуску трафіка, надання послуг національного роумінгу, перенесення абонентських номерів та використання персональних номерів;
- встановлення порядку ведення і реєстру операторів, провайдерів телекомунікацій;
- розроблення та затвердження в межах своєї компетенції Регламенту національної комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, а також інших нормативно-правових актів;
- здійснення співробітництва з відповідними органами регулювання у сфері телекомунікацій інших держав;
- видання офіційного друкованого бюлетеню і публікація в ньому нормативно-правових актів, відомостей, передбачених цим Законом, а також оприлюднення і надання інформації за запитами відповідно до Закону України "Про доступ до публічної інформації"[1].

Найважливішим органом державної влади, за участі якого відбувається найбільше взаємодій з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг, на сьогоднішній день, є саме Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

Підключення до мережі загального користування повинно відбуватися з використанням основних вимог із забезпечення безпеки, інтегрованості мережі, захисту даних тощо, які викладені в Директивах Європейської комісії (1995/5/ЄС, 98/10/ЄС і ін.) [13]. Ці основні вимоги повинні бути конкретизовані

відповідними стандартами. В країнах ЄС сьогодні існує перелік гармонізованих технічних норм (Перелік 2002/3 331/04), які охоплюють такі напрями: орендовані лінії, доступ до мереж і міжмережева взаємодія, багатооператорський доступ до мережі на абонентському відділі, надання послуг, захист даних, мережа для розподілу послуг мовлення.

Рішенням НКРЗІ від 11.12.2018 № 640 затверджено Порядок проведення аналізу ринків певних телекомунікаційних послуг та визначення операторів, провайдерів телекомунікацій з істотною ринковою перевагою на ринках таких послуг». Цим документом встановлюється механізм проведення аналізу ринків певних телекомунікаційних послуг, визначаються оператори, провайдери телекомунікацій на цих ринках.

Отже, ринок телекомунікаційно-інформаційних послуг забезпечений нормативно-правовою базою, головною метою якої є: аналіз, контроль, регламентація та захист прав усіх стейхолдерів ринку телекомунікацій. Основним органом державної влади, за участі якого відбувається найбільше взаємодій з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг, є - Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації.

2.2. Державне регулювання у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

Державне регулювання економіки відіграє важливу роль як у розвитку національної економіки, так і сфери телекомунікацій зокрема, що особливо пов'язано із активною фазою поєднання останньої із сферою інформатизації (інформаційних технологій) та формування політики регулювання цих сфер світовими інституціями як однієї сфери електронних комунікацій. Крім того, інноваційні зміни та перманентний технологічний розвиток сфери телекомунікацій обумовлює необхідність відповідних інституційних трансформацій й коригувань у діючому регуляторному середовищі. Зокрема,

для подальшої конвергенції, яка змінює межі та характеристики обслуговування і стимулюючи пропозицію нових послуг, може знадобитися перегляд ряду елементів нинішньої структури економічного регулювання сфери телекомунікацій.

Система державного регулювання складається з наступних складових:

- 1) інструментів нормативного регулювання;
- 2) регуляторних процесів;
- 3) інститутів;
- 4) політики регулювання.

Інструменти нормативного регулювання можуть охоплювати широкий діапазон: від законів і нормативних актів, які видаються урядом чи незалежним регулятором до дозволів і ліцензій, які видаються органами місцевого самоврядування. Регуляторні процеси охоплюють процеси прийняття державних рішень при регулюванні сфери господарських відносин із оцінкою відповідного регуляторного впливу, що включає підготовку та ухвалення рішення із зіставленням альтернатив та принципів реалізації рішення. Інститути формуються з метою використання державою своїх регуляторних повноважень, що дозволить здійснювати на основі інституційного забезпечення державну регуляторну політику.

Державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності, згідно Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», – напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією та законами України [9].

Принципами державної регуляторної політики є: доцільність, адекватність, ефективність, збалансованість, передбачуваність та прозорість та врахування громадської думки [9]. Розпочата реформа державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності включає підвищення якості регулювання за допомогою ефективного узгодження нормативних політичних цілей та спрощення адміністративних процедур і дерегулювання, а також передбачає реформу системи державного контролю (нагляду).

За останні роки залишається проблема в реформі регулювання, яку можливо ефективно вирішувати за допомогою удосконалення державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності.

Кожна держава за роки свого існування вибудувала унікальну систему регулювання, яка функціонує на законах, правилах, процедурах для їх потреб, тому все частіше впроваджується така політика регулювання, яка направлена на зміцнення інститутів для більш ефективної системи регулювання. [29]

В Україні також зроблено відповідні кроки до вдосконалення нормативної бази та державного регулювання, а починаючи з кінця ХХ століття, уряд все частіше спрямовує зусилля на реформу в деяких секторах економіки, таких як телекомунікації, ключові реформи в якій сприятимуть підвищенню ефективності бізнесу в інших галузях.

Метою державного регулювання у сфері телекомунікацій є максимальне задоволення попиту споживачів на телекомунікаційні послуги, створення сприятливих організаційних та економічних умов для залучення інвестицій, збільшення обсягів послуг та підвищення їх якості, розвитку та модернізації телекомунікаційних мереж з урахуванням інтересів національної безпеки [3]. Базуючись на сучасних визначеннях державного регулювання економіки, ми вважаємо за доцільне уточнити це визначення в сфері телекомунікацій таким чином: державне регулювання ринку телекомунікаційних послуг — це сукупність форм і методів цілеспрямованого впливу держави (національного регулятора та інших органів державної влади) на розвиток ринку телекомунікаційних послуг. Державне регулювання ринку телекомунікаційних

послуг безпосередньо впливає і на споживачів, і на виробників телекомунікаційних послуг. Формою ж взаємодії споживачів і виробників телекомунікаційних послуг є договірні відносини.[29]

Аналізуючи дослідження галузевого державного регулювання, сучасними особливостями регуляторної політики держави у сфері телекомунікацій вважаємо:

- державний нагляд за ринком телекомунікацій;
- забезпечення якості телекомунікаційних послуг;
- захист прав споживачів телекомунікаційних послуг.

Зростання обсягів сфери послуг свідчить про те, що в сучасних умовах послуги, зокрема телекомунікацій, виступають невід'ємною складовою будь-якого суспільства, а за останні роки телекомунікаційні послуги набувають все більшої соціальної спрямованості та створюють інноваційну складову в соціально-економічному розвитку держави [4; 5]. Відповідно до офіційної статистики, телекомунікаційні та інформаційні послуги за значимістю посідали друге місце, де їх частка у 2014-2016 роках складала 20%, в тому числі телекомунікаційні послуги у 2014 році 13,42 %, у 2015 році – 11,83%, а у 2016 році – 10,43%, що пояснюється дещо нижчими темпами їх зростання у порівнянні із динамікою загального обсягу реалізованих послуг споживачам (125,2% проти 110,4%). Варто відмітити, що в межах виду послуг «Інформація та телекомунікації», саме близько половини (53,8% у 2016 році) із цих послуг припадало на телекомунікаційні послуги. Найбільшу частку послуг, реалізованих різним групам споживачів, становили телекомунікаційні послуги (20,9%), які мають попит у більшості числа споживачів – це населення, а в дещо меншій мірі також організації і установи. В той же час послуги «Комп'ютерне програмування та інформаційні послуги» переважно надаються підприємствам (установам), а не населенню.

Державний нагляд за ринком телекомунікацій здійснюється шляхом проведення планових і позапланових перевірок, інших заходів відповідно до

законодавства, спрямованих на запобігання, виявлення та усунення порушень законодавства суб'єктами ринку телекомунікацій [44]. .

Планові перевірки суб'єктів ринку телекомунікацій, їх відокремлених підрозділів проводяться не частіше ніж один раз на три роки відповідно до планів, що затверджуються НКРЗІ.

Позапланові перевірки проводяться за рішенням НКРЗІ щодо питань, зазначених у цих рішеннях. Рішення про проведення позапланової перевірки приймається:

- на підставі письмового звернення про порушення законодавства, стандартів та інших нормативних документів у сфері телекомунікацій;

- з метою перевірки виконання розпоряджень чи приписів про усунення виявлених порушень;

- у разі виявлення недостовірності даних, зазначених у документах обов'язкової звітності, поданих оператором, провайдером телекомунікацій, або неподання таких документів;

- з метою перевірки дотримання оператором телекомунікацій встановленого у дозволі терміну задіяння номерного ресурсу.

За розпорядженням голови НКРЗІ, уповноважені комісією посадові особи проводять перевірку достовірності відомостей у документах, поданих заявником для отримання дозволів, та інформації, поданої у повідомленні про початок здійснення господарської діяльності у сфері телекомунікацій[19].

За результатами перевірок складається акт у двох примірниках. Один примірник акта видається суб'єкту ринку телекомунікацій, який перевірявся, другий зберігається в НКРЗІ.

Питання організації здійснення державного нагляду за ринком телекомунікацій визначаються НКРЗІ.

Оператор, провайдер телекомунікацій, який одержав розпорядження або припис уповноваженої НКРЗІ, посадової особи про усунення порушень законодавства про телекомунікації, зобов'язаний у встановлений у розпорядженні чи приписі строк усунути порушення та подати національній

комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, інформацію у письмовій формі про їх усунення.

За результатами проведених перевірок у четвертому кварталі 2019 року у 53 випадках виявлено порушення вимог законодавства в галузі зв'язку, що складає 77,9 % від загальної їх кількості[19].

Порушення вимог законодавства, які виявлено за результатами державного нагляду, наведено в таблицях 2.1.- 2.4 [8].

Так, законодавство у сфері телекомунікацій у 2019 році порушувалось 44 рази. Деталізацію цих порушень наведено у табл. 2.1.

Таблиця 2.1.

Порушення вимог законодавства у сфері телекомунікацій			
№	Види порушень	Кількість виявлених порушень	Відсоток виявлених порушень, %
1.	Порушення правил надання та отримання телекомунікаційних послуг	6	13,6
2.	Порушення вимог державних і галузевих стандартів, інших нормативних документів щодо технічних засобів телекомунікацій	1	2,3
3.	Порушення Правил здійснення діяльності у сфері телекомунікацій (діяльність з надання послуг доступу до Інтернет)	4	9,1
4.	Порушення вимог Положення про якість телекомунікаційних послуг	1	2,3
5.	Порушення подання ЦОВЗ та національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, звітів та інформації в обсягах, порядку і строки, визначені законодавством	25	56,8
6.	Не повідомлення НКРЗІ про зміни даних, зазначених у заяві про включення до реєстру операторів, провайдерів телекомунікацій у встановлені законодавством строки	3	6,8
7.	Порушення умов застосування технічних засобів телекомунікацій	1	2,3
8.	Порушення вимог Положення про вимірювання параметрів телекомунікаційних мереж	2	4,5
9.	Невиконання законних вимог НКРЗІ	1	2,3
Всього:		44	100

Як видно з таблиці 2.1. найбільший відсоток порушень пов'язаний з проблемами надання звітності НКРЗІ надавачами телекомунікаційних послуг.

Ліцензійні умови порушувались 4 рази. Види порушень наведено у табл.2.1.

Таблиця 2.2.

Порушення вимог ліцензійних умов у сфері телекомунікацій			
№	Види порушень	Кількість виявлених порушень	Відсоток виявлених порушень, %
1.	Порушення строків інформування НКРЗІ про припинення надання послуг за ліцензією	1	25,0
2.	Порушення подання ЦОВЗ та національній комісії, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, звітів та інформації в обсягах, порядку і строки, визначені законодавством	3	75,0
	Всього:	4	100

Порушення ліцензійних умов у сфері телекомунікацій здебільшого пов'язані теж зі звітністю та інформацією, що в певному обсязі, порядку та строки повинна надаватися НКРЗІ (табл. 2.2.).

Законодавство про радіочастотний ресурс України заданими НКРЗІ у 2019 році порушувалось 16 разів (табл. 2.3.).

Таблиця 2.3.

Порушення вимог законодавства про радіочастотний ресурс України			
№	Види порушень	Кількість виявлених порушень	Відсоток виявлених порушень, %
1.	Здійснення експлуатації РЕЗ без відповідних дозволів на експлуатацію	8	50
2.	Невиконання законних вимог НКРЗІ	6	37,5
3.	Здійснення експлуатації РЕЗ з порушенням умов дозволів на експлуатацію	2	12,5
	Всього:	16	100

Як видно з таблиці 2.3. більшість порушень законодавства про радіочастотний ресурс пов'язано зі здійсненням експлуатації РЕЗ без відповідних дозволів на експлуатацію. На другому місці – невиконання вимог НКРЗІ.

Ліцензійні умови користування РЧР України порушувались 10 разів. Кількість та види порушень наведено у табл. 2.4.

Таблиця 2.4.

Порушення вимог ліцензійних умов користування радіочастотним ресурсом України			
№	Види порушень	Кількість виявлених порушень	Відсоток виявлених порушень, %
1.	Не дотримання термінів початку та повного освоєння радіочастотного ресурсу, визначених ліцензією	4	40
2.	Здійснення експлуатації РЕЗ без відповідних дозволів на експлуатацію	2	20
3.	Здійснення експлуатації РЕЗ з порушенням умов дозволів на експлуатацію	2	20
4.	Не дотримання строку інформування НКРЗІ про початок користування та повне освоєння радіочастотного ресурсу за ліцензією	2	20
Всього:		10	100

З метою вжиття заходів щодо усунення виявлених під час перевірок порушень, уповноваженими НКРЗІ посадовими особами видано 6 приписів про усунення порушень законодавства про телекомунікації та 11 приписів про усунення порушень законодавства про радіочастотний ресурс України, 5 розпоряджень про усунення порушень умов ліцензії на користування радіочастотним ресурсом України.

За результатом проведених заходів з державного нагляду та на підставі отриманих матеріалів НКРЗІ прийняло рішення щодо скасування 13 ліцензій на користування радіочастотним ресурсом України.

За результатами заходів державного нагляду, а також участі у заходах з виявлення та припинення порушення законодавства в галузі зв'язку, уповноваженими НКРЗІ посадовими особами до суб'єктів ринку телекомунікацій та користувачів РЧР застосовувались санкції адміністративного впливу. Всього складено 55 протоколів про вчинення адміністративних правопорушень відповідно до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі – КУпАП) (табл. 2.5.).

В результаті застосування уповноваженими НКРЗІ посадовими особами адміністративних стягнень (штрафів), у четвертому кварталі 2019 року до Державного бюджету України надійшло 11577 грн. (в тому числі по

постановах про накладення адміністративного стягнення, винесених у попередніх періодах).

Таблиця 2.5.

Інформація щодо результатів державного нагляду в галузі зв'язку за IV квартал 2019 року

Виявлені порушення, за які передбачена відповідальність згідно КУпАП	Стаття КУпАП	Кількість протоколів	Відсоток %
Порушення умов і правил, що регламентують діяльність у сфері телекомунікацій та користування радіочастотним ресурсом України, передбачену ліцензіями, дозволами	145	1	1,8
Порушення правил реалізації, експлуатації РЕЗ та ВП, а також користування радіочастотним ресурсом України	146	44	80
Порушення порядку та умов надання послуг зв'язку в мережах загального користування	148-2	5	9,1
Використання технічних засобів та обладнання, що застосовуються в мережах зв'язку загального користування, без документа про підтвердження відповідності	148-4	1	1,8
Невиконання законних вимог НКРЗІ	188-7	4	7,3
Всього		55	100

За результатами розгляду 42 справ про адміністративні правопорушення за статтею 146 КУпАП судами призначено адміністративні стягнення у вигляді штрафів на загальну суму 26350 грн.

Таким чином, можна дійти висновку, що держава, в особі НКРЗІ, здійснює нагляд за діяльністю у сфері телекомунікацій: порушення виявляються, після чого відбувається реакція на них та застосовуються санкції адміністративного впливу.

2.3. Основні проблеми відношень постачальників ІКТ-послуг з державними інститутами

Існуюча в даний час система взаємодії суб'єктів сфери телекомунікацій України відображає особливості функціонування галузі, а саме: лібералізацію ринку телекомунікаційних послуг, специфіку конкурентного середовища, існування телекомунікаційної мережі загального користування операторів різних форм власності тощо. Виробничий процес в телекомунікаційній сфері не

закінчується на одному підприємстві. У створенні послуги беруть участь кілька територіально-віддалених, організаційно і фінансово-самостійних операторів, які у процесі надання послуг користувачам виконують різні технологічні операції. При цьому вони охоплюють практично всі населені пункти і утворюють єдину телекомунікаційну мережу в Україні. Схема взаємодії суб'єктів телекомунікаційної сфери України наведена на рис. 2.1[32].

Взаємодія операторів телекомунікацій з органами державної влади та органами місцевого самоврядування стосовно отримання ними телекомунікаційних послуг здійснюється на договірних засадах відповідно до законодавства України.

В процесі діяльності операторів, провайдерів телекомунікаційних послуг можуть виникати різноманітні проблеми. Так, значна кількість фізичних осіб-підприємців пропонують споживачам послуги з доступу до Інтернету швидкістю до 100 МБіт/с, при цьому фактично не виконується вимога НКРЗІ щодо визначення мінімально гарантованої швидкості доступу до мережі Інтернет, у зв'язку з чим населення необ'єктивно інформується щодо якості пропонованих телекомунікаційних послуг.

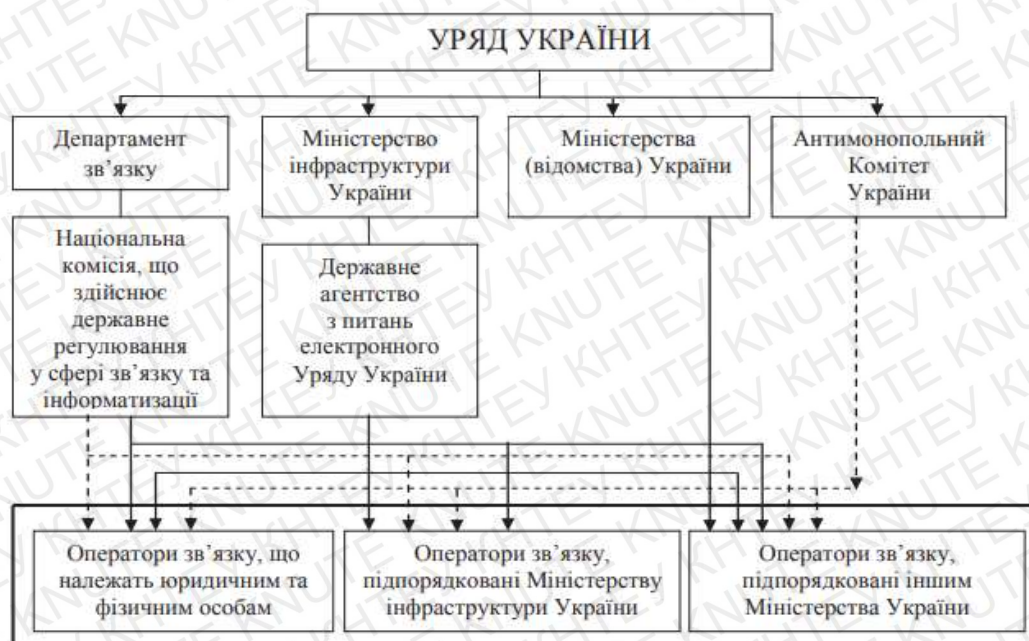

Рис. 2.1. Взаємодія суб'єктів телекомунікаційної сфери України [32].

Рішенням НКРЗІ від 05.04.2016 № 180 затверджено Порядок надання операторами, провайдерами телекомунікацій звітності та інформації, вимоги якого щодо подання звітності до НКРЗІ виконують лише один з двох операторів, провайдерів телекомунікаційних послуг, у т.ч. послуг з фіксованого доступу до Інтернету (табл.2.1).

Деколи оператори, провайдери телекомунікаційних послуг формально підходять до вимірювання параметрів якості власних послуг та подання звітності до НКРЗІ, яка дуже часто містить недостовірні дані про якість телекомунікаційних послуг.

Питання невизначеності юридичних прав при реєстрації в НКРЗІ оператора/провайдера інформаційно-телекомунікаційних послуг залишається теж однією з проблем регуляції взаємовідносин. Досі не є достатньо прозорим, чи може фізична особа-підприємець зареєструвати провайдера тільки на своє ім'я, чи потрібно створювати юридичну особу. Явна заборона відсутня, як і ствердження.

Наявність зловживань з боку балансоутримувачів під час взаємодії з надавачами телекомунікаційних послуг з метою неправомірного збагачення, теж є сучасною проблемою ринку телекомунікацій: балансоутримувачі мають можливість зловживати своїм положенням, забороняючи операторам телекомунікаційних послуг використовувати свою інфраструктуру, мотивуючи різними, часто надуманими, умовами. У той же час, зафіксовані випадки, коли балансоутримувачі створюють власного “кишенькового” провайдера з метою отримання прибутку від мешканців, які потрапили в ситуацію неможливості вільно обрати альтернативного надавача послуги. Звісно, при цьому використовуються далекі від конкурентоспроможних тарифи на телекомунікаційні послуги. [3]

Можливість холдингів витіснити з ринку менші компанії, маніпулюючи ціною на свої продукти або вступаючи у змову з “дружніми” компаніями, теж одна з важливих проблем. Так, Медіа Груп Україна, яка керує телекомунікаційним відділом компанії SCM (System Capital Management)

Limited, у лютому 2019 року повідомила кабельних провайдерів про нові умови ретрансляції каналів Футбол 1 і Футбол 2 на наступний рік, за якими ціну ретрансляції прив'язали до курсу долара 0,25 на місяць за одного абонента, гарантуючи мінімальну кількість абонентів у 1000 осіб. У результаті кабельники визнали несправедливість нових умов та вказали на монополізацію футбольних трансляцій, звинувачуючи МГУ в сприянні та створенні особливого підходу до відносин з родинним IPTV- оператором OLL.TV. [41,50]

Зазначимо також і бюрократичний підхід до правил ліцензування надавача послуг КТ та IPTV. Так, на думку достатньої кількості учасників ринку ІКТ, процедура отримання дозволу на трансляцію кабельного телебачення та IPTV потребує надто великої кількості документів та дозволів, що значно ускладнює вихід на ринок невеликих нових компаній. Процедура видачі ліцензії на мовлення регламентується ч.3 с.24 Закону України “Про телебачення і радіомовлення”. [9]

Високий рівень регуляції сфери ІКТ та необхідність в дерегуляції сфери телекомунікаційних послуг теж потребує законодавчого вирішення.

Крім того, можна додати незадовільну роль антимонопольного комітету в процесі регулювання діяльності на ринку телекомунікаційних послуг та вирішення спірних питань. [12]

Основними проблемами розвитку телекомунікаційних мереж зазначимо:

- ♣ організаційні та технологічні проблеми функціонування телекомунікаційних мереж на тимчасово окупованих територіях, що пов'язано з втручанням у роботу телекомунікаційної мережі загального користування України (далі –ТМЗК) та порушенням майнових прав операторів, провайдерів телекомунікацій України на тимчасово окупованих територіях;

- ♣ нерівномірність забезпечення споживачів телекомунікаційними послугами, у тому числі загальнодоступними та послугами широкосмугового доступу до мережі Інтернет, у сільській, гірській місцевості і депресивних регіонах;

♣необхідність проведення постійного комплексу заходів із протидії та блокування діяльності незаконно створених на тимчасово окупованих територіях суб'єктів господарювання, що не зареєстровані згідно із законодавством України, та не мають права здійснювати діяльність у сфері телекомунікацій з використанням частотного та номерного ресурсу ТМЗК;

♣стала тенденція останніх років щодо наявності щорічної значної кількості випадків пошкодження телекомунікаційних мереж операторів телекомунікацій шляхом викрадення мідних кабелів та телекомунікаційного обладнання

РОЗДІЛ 3.

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ТА УДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ

3.1. Шляхи розвитку відносин органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг

Технології в сфері телекомунікацій набувають більшої універсальності. У свою чергу поєднання телекомунікаційних послуг створює потенційні можливості для бізнесу, накладає значний тиск на формування вартості традиційних сегментів ринку, особливо в голосовій телефонії, що і впливає на традиційний режим регулювання ринку послуг у сфері телекомунікацій.

В умовах постійних змін технологій і підходів до формування послуг на ринку телекомунікацій та з метою формування нормативних засобів правового захисту операторів телекомунікацій виникає необхідність подальшого удосконалення нормативної бази. Нормативно-правова база має враховувати баланс між рівнем контролю ринку, достатнім для ефективної конкуренції і відносно низьким рівнем регулятивного впливу для ведення бізнесу. Особливо це стосується сфери телекомунікацій, яка схильна до постійних технологічних змін і перманентного розвитку послуг, що потребує інституціоналізацію регуляторних норм, які мають відповідати потребам ринку згідно трансформаційних процесів на ньому, та бути направлені на усунення бар'єри для входу на ринок та запобіганню зловживання домінуючим положенням.

Емпіричні дослідження показали, що для ефективного розвитку сфери телекомунікацій, як правило необхідно значно більше, ніж просто нівеляція бар'єрів входження в різні сегменти ринку телекомунікацій, тому саме від державного регулювання, що забезпечує цей доступ до ринку відіграє важливу роль в забезпеченні розвитку ринку телекомунікацій

Взаємодія стейкхолдерів у телекомунікаційній індустрії має відбуватися за умови чіткого дотримання правил та запровадження внутрішньогалузевої

системи, яка б забезпечувала цілеспрямоване управління регуляторними ризиками на ринку телекомунікаційних послуг. Система норматизації повинна забезпечити обґрунтоване прийняття нормативно-правових документів, які регулюють ринок телекомунікаційних послуг, а також інформаційно-аналітичну підтримку змін у цій сфері. Крім того, важливо забезпечити виявлення, діагностику, оцінку та дослідження можливих ризиків у телекомунікаційній сфері, їх моніторинг та контроль.

Стан розвитку телекомунікаційної сфери, дотримання законності дій суб'єктів ринку телекомунікацій та регулюючих інституцій має довести перевірка, яка б має підтвердити відповідність функціонування та розвитку ринку телекомунікаційних послуг встановленим вимогам, стандартам та правилам. Складовими сегментами норматизації сфери телекомунікації є антикорупційний, антимонопольний, санкційний, антидемпінговий та інші компоненти. Перевірка на відповідність і дотримання вимог, стандартів і правил в системі регулювання телекомунікаційної сфери повинна стати обов'язковим етапом в системі контролювання діяльності ринку телекомунікаційних послуг, яка повинна бути спрямованою на управління ризиками, які пов'язані з регулюючими органами, операторами, провайдерами, виробниками та постачальниками технічних засобів телекомунікацій. Всі ризики мають наступну спрямованість: операційні; економічні; соціальні; екологічні.

Прикладами порушення або недотримання правових норм у телекомунікаційній сфері є:

- неформальні винагороди та/або інші негласні «бонуси» для суб'єктів ринку телекомунікацій;

- не допуск контрагентів до загальної частини телекомунікаційної мережі між пунктом закінчення телекомунікаційної мережі та найближчим вузлом комутації;

- порушення протипожежної безпеки або охорони праці – це нагода для претензій з боку контролюючих державних інституцій та ін.

Крім того, виникають ризики недотримання етичних норм органів регулювання, операторів, провайдерів, виробників та постачальників технічних засобів телекомунікацій і споживачів.

Отже, у телекомунікаційній галузі найважливішим питанням постає чітке дотримання правил взаємодії стейкхолдерів, наслідком чого можна очікувати цілеспрямоване дотримання суб'єктами ринку телекомунікацій вимог нормативно-правового характеру та зобов'язань, щодо недискримінаційної поведінки, транспарентності, конфіденційності, відокремлення мереж, боротьби з корупцією; врегулювання внутрішньогалузевих конфліктів; антимонопольного та трудового законодавства; обробки персональних даних; закупівель; екологічної та пожежної безпеки; ковенантів; забезпечення інформаційно-комунікаційної та кібербезпеки; відкритість телекомунікаційних мереж загального користування.

3.2. Пропозиції щодо удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг

Прискорений розвиток телекомунікацій є одним із основних чинників, що впливатиме на розбудову національної економіки та масове впровадження інформаційних технологій, побудову в Україні інформаційного суспільства, на процес інтеграції України в ЄС та у світову економіку, а також збільшення надходжень до державного бюджету.

Питання розробки дієвих механізмів реалізації державної політики для розвитку сфери телекомунікацій в Україні піднімалось неодноразово. В першу чергу, вони мають бути пов'язаними з питаннями дієвих та ефективних регуляторних дій держави в сфері телекомунікаційних послуг. З метою прискорення розвитку телекомунікаційних мереж слід створити сприятливі умови для добросовісної конкуренції на ринку телекомунікаційних послуг, підвищити його інвестиційну привабливість, забезпечити прозорість

взаємовідносин суб'єктів ринку телекомунікаційних послуг, консолідувати їх зусилля на розв'язання проблем розвитку телекомунікацій.

Для реалізації завдань розвитку сфери телекомунікацій необхідна державна підтримка розвитку телекомунікацій за такими напрямками:

залучення вітчизняних наукових установ та окремих науковців до визначення принципів державної політики у сфері телекомунікацій, спрямування їх діяльності на вирішення системних питань, що впливають на розвиток телекомунікацій;

розвиток науково-технічної та регуляторної політики у зазначеній сфері шляхом прискореного розроблення рекомендацій, нормативних документів і регламентів, організації пошукових і науково-дослідних робіт з оптимального використання наявних ресурсів (фінансових, трудових, матеріальних, частотних, номерних, адресних тощо) з метою підвищення ефективності діяльності суб'єктів ринку телекомунікацій;

сприяння залученню зовнішніх та внутрішніх інвестицій для розвитку телекомунікаційних мереж у сільській, гірській місцевості і депресивних регіонах;

сприяння структурним, технічним і технологічним перетворенням у сфері телекомунікацій, підвищенню ефективності регуляторного впливу на ринок телекомунікацій з використанням рекомендацій міжнародних організацій (Міжнародного союзу електрозв'язку, Європейського інституту стандартів у сфері телекомунікацій, Європейської конференції Адміністрацій пошти та телекомунікацій) стосовно організаційних, технічних і фінансових аспектів діяльності;

нормативно-правове забезпечення діяльності у сфері телекомунікацій;

фінансова підтримка проведення науково-дослідних робіт з питань розвитку і побудови мереж наступного покоління в Україні.

Важливим досягненням у сфері телекомунікацій могла б стати система моніторингу та відслідковування дотримання норм і правил діяльності стейкхолдерів сфери телекомунікацій. Створення дієвої системи моніторингу

дотримання правил у телекомунікаційній сфері дало б можливість сформувати та підтримати на ринку телекомунікаційних послуг дієві механізми щодо діагностики, моніторингу та оцінки корупційно-небезпечних телекомунікаційних сегментів, управління ризиками у разі зустрічі з корупцією, забезпечення комплексного захисту від негативних явищ та процесів, порушень виняткових прав, внутрішньогалузевої етики тощо.[30].

Впровадження порядку дотримання вимог у телекомунікаційному секторі національної економіки відкриває нові можливості для економічного зростання та стратегічного розвитку операторів, провайдерів, виробників та постачальників технічних засобів телекомунікацій. У формуванні та впровадженні системи моніторингу дотримання інструкцій у телекомунікаційній галузі зацікавлені всі суб'єкти ринку телекомунікацій, тому що порушення обов'язкових стандартів призводить до отримання негативних результатів.

На думку Дименка Р.А.[30] необхідно враховувати, що не існує універсальної системи контролю дотримання законодавчих вимог, тому її розробка потребує певного часу, що необхідно для виявлення галузевої специфіки, а також належного врахування підприємницької моделі функціонування. Запропоновані концептуальні засади функціонування внутрішньогалузевого моніторингу, який б забезпечив цілеспрямоване управління регуляторними ризиками на ринку телекомунікаційних послуг, враховуючи векторну спрямованість розвитку національного інформаційно-комунікаційного середовища, з метою формування сучасної телекомунікаційної галузі, в основі діяльності якої обов'язковим було б дотримання міжнародних та національних вимог функціонування телекомунікаційного простору. [30]

Інфокомунікаційні послуги завдяки використанню Інтернету - є необхідною умовою розбудови інформаційного суспільства та інтеграції України у світовий інформаційний простір. У зв'язку з цим слід забезпечити надання державної підтримки розвитку Інтернет в Україні та стимулювати надання з використанням Інтернет таких послуг, як електронна освіта,

телемедицина, створення розподілених наукових мереж, електронне урядування, електронна торгівля тощо. Значну увагу слід приділяти розвитку всіх елементів телекомунікаційної інфраструктури українського сегмента Інтернет, що сприятиме розширенню номенклатури послуг та зниженню їх вартості у різних регіонах України.

З цією метою необхідно зробити наступне:

розширити мережі швидкісного передавання даних на базі сучасних пакетних технологій та запровадити технології широкосмугового доступу;

забезпечити створення та розвиток мережі пунктів колективного доступу до Інтернет як складової сучасної інформаційно-комунікаційної інфраструктури;

збільшити обсяг та підвищити якість українських інформаційних ресурсів, доступних в українському сегменті Інтернет;

створити умови для зручного використання адрес та доменних імен в українському сегменті Інтернет;

врегулювати на законодавчому рівні питання діяльності з реєстрування, адміністрування і користування адресами та іменами в українському сегменті Інтернет.

Необхідно оптимізувати за вартісними і функціональними характеристиками телекомунікаційну інфраструктуру українського сегмента Інтернет (транзитні мережі Інтернет-трафіка, вузли міжмережних Інтернет-з'єднань, пункти обміну Інтернет-трафіком та вузли доступу до мереж транзиту Інтернет-трафіка, топологію з'єднань між основними інформаційними мережами тощо), знизити вартість міжмережних з'єднань та доступу до транзитних мереж, стимулювати створення і розвиток телекомунікаційних мереж, у тому числі на базі підприємств, організацій та житлово-комунальних об'єктів з використанням проводових і безпроводових (радіо-) технологій.

Для належного розвитку телекомунікаційної інфраструктури українського сегмента Інтернет необхідно розробити основні положення системи транзиту (обміну) Інтернет-трафіком, яка передбачатиме прийнятний

за ціною та рівними умовами для всіх регіонів України механізм підключення до телекомунікаційних мереж.

Телекомунікаційні послуги, які надаються споживачам повинні відповідати встановленим показникам якості, сформованим на основі міжнародних стандартів у відповідності рівню розвитку телекомунікаційних мереж та платоспроможності споживачів телекомунікаційних послуг в Україні. Споживачам треба надавати право вільно обирати телекомунікаційні послуги за їх якістю та вартістю, а також отримувати від операторів / провайдерів телекомунікацій інформацію щодо показників якості та умов надання послуг.

Напрями розвитку системи управління якістю телекомунікаційних послуг наступні:

- адаптація нормативно-правових актів з питань якості телекомунікаційних послуг до міжнародних нормативних документів, передусім стандартів Міжнародної організації стандартизації, рекомендацій Сектору стандартизації електрозв'язку Міжнародного союзу електрозв'язку, Сектору радіозв'язку Міжнародного союзу електрозв'язку та документів Європейського інституту стандартів у галузі телекомунікацій;

- визначення переліку і нормування узагальнених показників якості телекомунікаційних послуг;

- диференціація рівня якості телекомунікаційних послуг для встановлення ціни на них;

- удосконалення механізму нормування, забезпечення та контролю якості телекомунікаційних послуг.

ВИСНОВКИ

Телекомунікації можна віднести до базису національної економіки у будь-якій сфері її діяльності. Ефективність телекомунікаційної сфери ґрунтується на необхідності розвитку цілеспрямованого обміну впорядкованими даними. Проте зростання ролі телекомунікаційних послуг в умовах побудови інформаційного суспільства в Україні обмежується стримуючим розвитком ринку телекомунікаційних послуг, пов'язаним із різноманітними проблемами та протиріччями, які не сприяють посиленню стратегічного положення України у лідерах за рівнем розвитку телекомунікацій та інформаційно-комунікаційних технологій.

Під час взаємодії постачальників телекомунікаційно-інформаційних послуг з органами державної влади існує ряд проблемних питань, вирішення яких дозволить забезпечити більш якісне функціонування сфери телекомунікацій.

Враховуючи специфіку сфери телекомунікацій, негайного вирішення потребують такі проблеми:

- низький рівень виконання стандартів з боку постачальників ІКТ-послуг;
- невизначеність юридичних прав під час реєстрації оператора/провайдера;
- споглядальність держави на проблему зловживань з боку балансоутримувачів під час взаємодії з надавачами телекомунікаційних послуг, з можливістю неправомірного збагачення;
- бездіяльність Антимонопольного комітету України під час зловживання холдингами наявністю можливості витіснити з ринку менші компанії, маніпулюючи ціною на свої продукти або вступаючи у змову з “дружніми” компаніями;
- високий рівень регуляції сфери ІКТ. Необхідність в дерегуляції деяких фрагментів.

Зважаючи на розмір ринку телекомунікацій та його важливість для стабільного розвитку інфраструктури країни у сучасному світі, необхідно забезпечити вирішення найпоширеніших проблем, специфічних для цієї сфери, що дозволить досягти суттєвого покращення загального стану рівня телекомунікаційних послуг у країні. У сприянні цього бере безпосередню участь НКРЗІ, яка має повноваження щодо розв'язання більшості із зазначених проблем завдяки власній ініціативі, що допоможе внесенню пропозицій КМУ щодо оновлення законодавства до сучасних реалій.

Сталий інноваційний розвиток суб'єктів на ринку телекомунікаційних послуг має першорядне значення для розвитку телекомунікаційної галузі. В сучасних умовах національного макроекономічного середовища достатньо сильно постають питання якості послуг та надійності операторів/провайдерів, які надають свої телекомунікаційні послуги. Будь-якому суб'єкту телекомунікаційної індустрії, який має намір вести законну, цивілізовану та ефективну підприємницьку діяльність, необхідно дотримуватися всіх діючих нормативно-правових документів та принципів регулювання у телекомунікаційній сфері. Оператори, провайдери, виробники та постачальники апаратних засобів телекомунікацій, які високо цінують свою репутацію надійного суб'єкта ринку телекомунікацій, повинні здійснювати свою діяльність у відповідності з міжнародними та національними стандартами і створювати корпоративну бізнес культуру нетерпимості до корупції, зловживань та завжди прагнути дотримуватися аспектів нормативно-правового забезпечення. Тому в умовах сьогодення формування структурно-логічної моделі реалізації системи моніторингу та нормування діяльності у телекомунікаційній галузі є своєчасним та актуальним.

Довіра стейкхолдерів, а особливо споживачів телекомунікаційних послуг, інвесторів, компаньйонів, контрагентів тощо, ґрунтується на впевненості в тому, що всі телекомунікаційні послуги надаються з дотриманням основ професійної етики та здійснюються згідно з найвищими стандартами якості. Відповідність діяльності суб'єктів ринку телекомунікацій діючому законодавству, стандартам та

етичних нормам ведення підприємницької діяльності, розкривається через застосування системи моніторингу виконання вимог.

З огляду на існуючий стан в сфері телекомунікацій першочерговими цілями є:

- спрощення сертифікації обладнання, що вже сертифіковане в ЄС;
- зменшення вартості та корупції при реєстрації декларацій про початок робіт та готовність об'єкта;
- удосконалення тендерів при побудові нової інфраструктури або отриманні доступу до об'єктів державної інфраструктури задля збільшення прозорості, допуску всіх гравців ринку, уникнення подвійного фінансування;
- розробка рекомендацій та критеріїв до проведення тендерів з побудови нової інфраструктури (зокрема, враховуючи параметри швидкості інтернету);
- впровадження громадських ініціатив з перенесення кабелів зв'язку в кабельну каналізацію для забезпечення чистого простору у містах;
- доповнення правої бази Держспецзв'язку вимогами до показників, які характеризують якість надання послуг: швидкість передачі та приймання даних, час затримки між пакетами, варіація затримки, втрати пакетів і т.д.;
- запровадження обов'язкових вимог щодо надання сервісу доступу до мережі інтернет (наявність сертифікованої білінгової системи, телефонна сервісна підтримки 24/7, перерахунок абонплати у випадку прострочення відновлення роботи сервісу);
- дерегуляція та зменшення порогу доступу нових технологій у сфері ІКТ для надавачів послуг;
- стимуляція побудови інфраструктури в комерційно не вигідних регіонах та подолання цифрового розриву між містом та селом шляхом державного замовлення підключення до швидкісного інтернету об'єктів соціальної інфраструктури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про телекомунікації: Закон України від 18.11.2003 № 1280-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1280-15#Text>
2. Цивільний кодекс, Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
3. Господарський кодекс України, Кодекс від 16.01.2003 № 436-IV [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/436-15#Text>
4. Про захист прав споживачів: Закон України від 12.05.1991 № 1023-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1023-12#Text>
5. Про затвердження Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України; Правила, Вимоги, Перелік від 11.04.2012 № 295 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/295-2012-%D0%BF#Text>
6. Про радіочастотний ресурс України: Закон України від 01.06.2000 № 1770-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1770-14#Text>
7. Про поштовий зв'язок: Закон України від 04.10.2001 № 2759-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2759-14#Text>
8. Про схвалення Концепції розвитку телекомунікацій в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України; Концепція від 07.06.2006 № 316-р [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/316-2006-%D1%80#Text>
9. Про телебачення і радіомовлення Закон України від 21.12.1993 № 3759-XII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3759-12#n383>

10. Про доступ до об'єктів будівництва, транспорту, електроенергетики з метою розвитку телекомунікаційних мереж: Закон України від 07.02.2017 № 1834-VIII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1834-19#Text>

11. Про затвердження Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг: Постанова Кабінету Міністрів України; Правила, Вимоги, Перелік від 11.04.2012 № 295 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/295-2012-%D0%BF/print1329893424280247#Text>

12. Про затвердження Порядку здійснення державного нагляду за ринком телекомунікацій та визнання такими, що втратили чинність, деяких рішень НКРЗІ: Рішення, Порядок, Форма типового документа від 13.12.2012 № 649 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0092-13#Text>

13. Директиви ЄС щодо телекомунікації [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – <https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=104&language=uk>

14. Концепція розвитку телекомунікацій в Україні, схвалена Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 7 червня 2006 р. N 316-р зі змінами [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/316-2006-%D1%80#Text>

15. Про затвердження Правил утримання жилих будинків та прибудинкових територій Держжитлокомунгосп України; Наказ, Правила, Форма типового документа від 17.05.2005 № 76 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0927-05/#Text>

16. Про ліцензійні умови здійснення діяльності у сфері телекомунікацій з надання послуг з технічного обслуговування і експлуатації телекомунікаційних мереж, мереж ефірного теле- та радіомовлення, проводового радіомовлення та телемереж: Рішення Національної комісії від 11.11.2010 р. № 513 зі змінами від 07.02.2017 р. № 69 / Національна комісія з питань регулювання зв'язку та

інформатизації України. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z1200-10> (дата звернення: 04.11.2018).

17. Щодо передачі багатоквартирних будинків на баланс ОСББ Мінрегіон України; Лист, Витяг від 26.06.2013 № 7/13-13429 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v3429858-13#Text>

18. Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації [Електронний ресурс] : [Веб-сайт] – Режим доступу: <https://nkrzi.gov.ua/>

19. Звіт про роботу НКРЗІ за 2019 рік [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: <https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=34&id=9088&language=uk>

20. Лист № 62 від 01.06.2020 АМКУ щодо ознак недобросовісної конкуренції в діях ПрАТ «Київстар» в м. Маріуполь [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://inau.ua/document/lyst-no-62-vid-01062020-amku-shchodo-oznak-nedobrosovisnoyi-konkurenciyi-v-diyah-prat>

21. Результати державного нагляду / /Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформації //Офіційний веб-портал [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: <https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=94&language=uk>

22. Про затвердження Основних вимог до договору про надання телекомунікаційних послуг та визнання таким, що втратило чинність, рішення НКРЗ від 26.03.2009 № 1420 НКРЗІ; Рішення, Вимоги від 29.11.2012 № 624 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/laws/show/z2150-12#Text

23. Рекомендації парламентських слухань на тему: "Реформи галузі інформаційно-комунікаційних технологій та розвиток інформаційного простору України" [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: http://www.ukrbook.net/zakony/Sfera_inform/P_1073_.pdf

24. Аналіз ринків телекомунікацій /Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформації //Офіційний веб-портал

[Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу:
<https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=86&id=3948&language=uk>

25. НКРЗІ. Результати аналізу ринку послуг термінації голосового трафіку на телефонних мережах рухомого (мобільного) зв'язку телекомунікаційної мережі загального користування., Available at:<https://nkrzi.gov.ua/index.php?r=site/index&pg=86&id=3948&language=uk>

26. Баранов А. А. Информационная инфраструктура: проблемы регулирования деятельности / А.А. Баранов. – К.: ТОВ "Видавничий дім Дмитра Бураго", 2012. – 352 с.

27. Виноградова О.В., Євтушенко Н.О., Крижко О.В. Діагностика проблем маркетингової взаємодії телекомунікаційних підприємств України на державному та галузевому рівнях // НАЦІОНАЛЬНА ЕКОНОМІКА Інтелект ХХІ № 1'2019 [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: http://www.intellect21.nuft.org.ua/journal/2019/2019_1/3.pdf

28. Виноградова О.В., Євтушенко Н.О., Гончаренко С.В. Стратегії конвергентно-орієнтованого розвитку телекомунікаційних підприємств України. Причорноморські економічні студії. 2017. № 22. С. 79–82

29. Гуйда О. Г. Проблеми державного регулювання ринку телекомунікацій / О. Г. Гуйда. // Теорія та практика державного управління і місцевого самоврядування. - 2019. - № 2. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Ttpdu_2019_2_10.

30. Дименко Р.А. Формування структурно-логічної моделі реалізації комплаєнс-політики у телекомунікаційній галузі / Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління. Том 18. Вип. 3 (43) 2019 ст.200-216 [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: <http://rinek.onu.edu.ua/article/view/183683/186733#>

31. Домбровська, О., А. Домбровський, і О. Сумська. «Основні засоби державного регулювання у сфері телекомунікації». Товарознавчий вісник, вип. 1, вип. 12, Листопад 2019, с. 304-15, [Електронний ресурс] – Електронні дані –

Режим доступу: <http://tovvisnik.lutsk-ntu.com.ua/index.php/tovvisnik/article/view/38/37>

32. Свтушенко Н.О. Механізм консалтингової взаємодії підприємств на ринку телекомунікаційних послуг України : монографія. Київ : ТОВ «СІК ГРУП Україна», 2017. 535 с.

33. Свтушенко Н.О. Реалізація механізму консалтингової взаємодії на ринку телекомунікаційних послуг України: проблеми та шляхи вирішення. Економіка. Менеджмент. Бізнес. Збірник наукових праць. Київ : ДУТ, 2017. № 2. С. 107–115.

34. Ладиченко К.І., Тронько В.В. Сучасні тенденції розвитку світового ринку інформаційно-комунікаційних послуг /К. І. Ладиченко, В. В. Тронько – Дніпропетровськ: Дніпропетровський державний аграрно-економічний університет, 2014 р.

35. Лазоренко Л.В. (2018) 'Модернізація управління соціально-економічним розвитком підприємств зв'язку в умовах цифрової економіки', Економіка. Менеджмент. Бізнес, №2(24), pp. 30-35.

36. Лях Ю.О., Касьянова Н.В. ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ РИНКУ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ УКРАЇНИ // Економіка та управління національним господарство. - 2017 - Випуск 7. - с. 54-59- Режим доступу: http://www.market-infr.od.ua/journals/2017/7_2017_ukr/12.pdf

37. Муленко А.І. Розвиток моделей регулювання інформаційно-телекомунікаційної сфери України // Вісник ХНАУ. Серія : Економічні науки. - 2018. - № 3. - С. 378-385. - Режим доступу: <http://dspace.knau.kharkov.ua/jspui/bitstream/123456789/1792/1/%d0%9c%d1%83%d0%bb%d0%b5%d0%bd%d0%ba0%20%d0%90.%d0%86..pdf>

38. Рейтинг интернет-провайдеров [Електронний ресурс] – Електронні дані Режим доступу : <https://2ip.ua/ru/services/providers-rating>

39. Семенченко А. І. Електронна модернізація державного управління / А. І. Семенченко // Державне управління : підруч.: У 2 т. Т. 2; ред. кол. : Ю. В.

Ковбасюк (голова), К.О. Ващенко (заст. голови), Ю. П. Сурмін (заст. голови) [та ін.]. – К.: Дніпропетровськ : НАДУ, 2013. – С. 219–224.

40. Скибун О.Ж. Порівняльний аналіз державної політики в сфері телекомунікацій країн СНД та України [Електронний ресурс] / О.Ж. Скибун // Державне управління. Удосконалення та розвиток – 2012. – №4. – Режим доступу : <http://www.dy.nauka.com.ua/?op=1&z=407>.

41. Каналы "Футбол 1" и "Футбол 2" исчезнут из кабельных сетей в Украине: где их смотреть [Електронний ресурс] – Електронні дані – Режим доступу: https://sport.24tv.ua/ru/kanaly_futbol_1_i_futbol_2_ischeznut_iz_kabelnyh_setej_v_ukraine_gde_ih_smotret_n1253408

42. Харченко Н. Динаміка використання інтернет в Україні 2016 [Електронний ресурс]: <http://www.kiis.com.ua/?lang=ukr&cat=reports&id=621>

43. Хрустальова В.В., Кононенко Є.В. (2019) 'Ринок послуг мобільного зв'язку України: тенденції та перспективи розвитку', Інвестиції: практика та досвід, №1(2019), pp. 37-41.

44. Франчук О. П. Державне регулювання ринку телекомунікаційних послуг в умовах структурних трансформацій національної економіки. Причорноморські економічні студії. Науковий журнал. Вип. 13. Одеса. 2017. С. 57-61.

45. Deloitte: Технології, медіа та телекомунікації у 2017 році [Електронний ресурс]: <https://www2.deloitte.com/ua/uk/pages/technology-media-andtelecommunications/articles/tmt-predictions.html>

46. Gartner: Hype Cycle for the Telecommunications Industry, 2016 – Режим доступу: <https://www.gartner.com/doc/3387817/hype-cycle-telecommunications-industry>

47. Державна служба статистики України, Available at: <http://www.ukrstat.gov.ua/>

48. За 10 років український ринок мобільного зв'язку зріс майже у двічі - дослідження Детальніше читайте на УНІАН:

<https://www.unian.ua/economics/telecom/obsyag-ukrajinskogo-rinku-mobilnogo-zv-yazku-za-ostanni-10-rokiv-zris-na-74-do-41-9-mlrd-grn-u-2019-roci-doslidzhennya-novini-11226911.html>

49. odessa.tv [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані.
– <https://odessa.tv/newslandetail/32/326>

50. sport.24tv.ua [Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані.

51. Економічний дискусійний клуб[Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – <http://edclub.com.ua/analitika/rejtingovi-ocinky-ukrayiny-za-indeksom-merezhevoyi-gotovnosti-2016>

52. ICT Development Index 2017[Електронний ресурс] : [Інтернет-портал]. – Електронні дані. – <https://www.itu.int/net4/ITU-D/idi/2017/index.html>

ДОДАТКИ

Додаток А

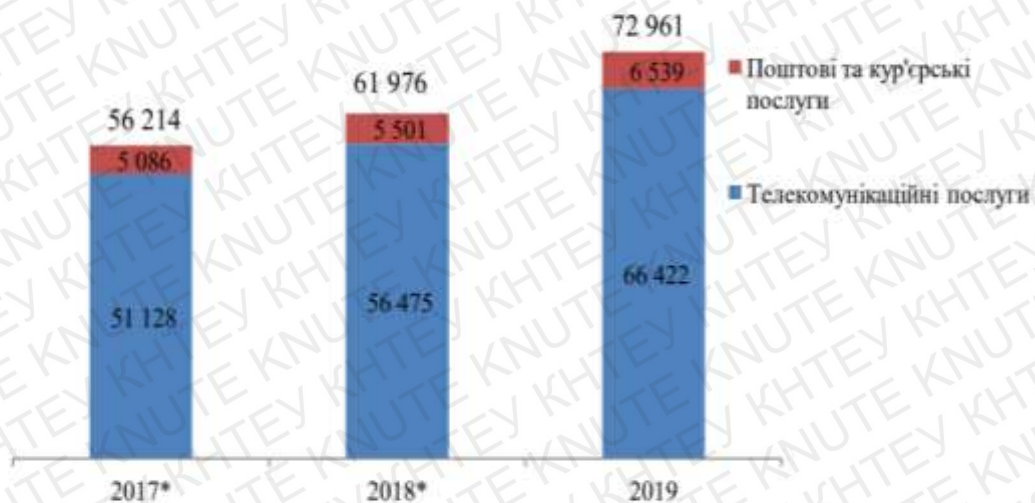
Структура доходів від надання послуг зв'язку за 2019 р., млн грн
Загальний обсяг - 72 961 млн грн

* за даними Державної служби статистики України

Рис. А1 Структура доходів від надання послуг зв'язку за 2019 р., млн. грн.

Динаміка доходів від надання послуг зв'язку за видами послуг
за 2017-2019 рр., млн грн

* за даними Державної служби статистики України

Рис. А2 Динаміка доходів від надання послуг зв'язку за видами послуг за 2017-2019 рр., млн грн

Структура доходів від надання телекомунікаційних послуг за 2019 р.,**млн грн**

Загальний обсяг - 66 422 млн грн

Рис. Б1 Структура доходів від надання телекомунікаційних послуг за 2019 р.,
млн грн

**Структура доходів від послуг з надання в користування каналів
електрозв'язку, об'єктів інфраструктури тощо за 2019 р., млн грн**

Загальний обсяг - 8 260 млн грн

Рис. Б2 Структура доходів від надання послуг зв'язку за 2019 р., млн грн.

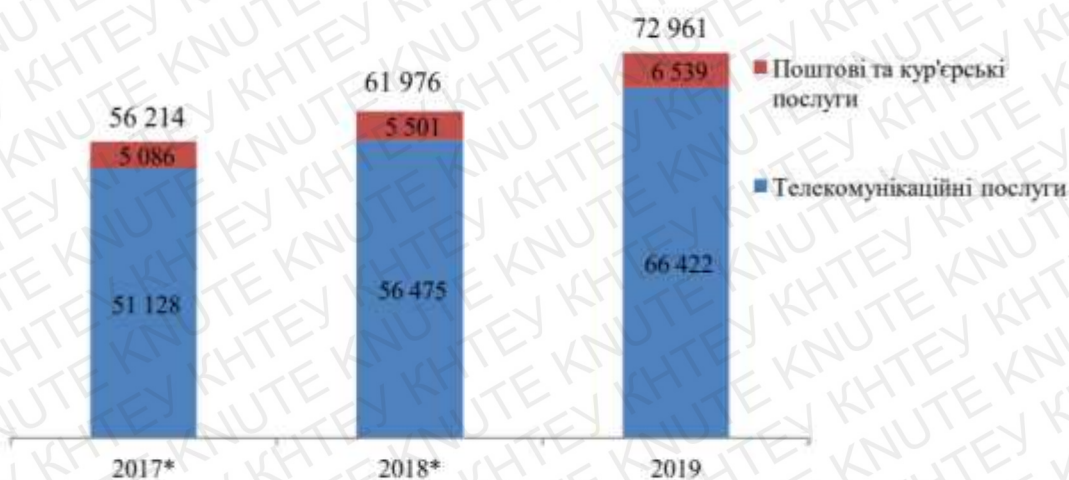
Структура доходів від надання послуг зв'язку за 2019 р., млн грн
Загальний обсяг - 72 961 млн грн

* за даними Державної служби статистики України

Рис. В1 Структура доходів від надання послуг зв'язку за 2019 р., млн грн.

Динаміка доходів від надання послуг зв'язку за видами послуг за 2017-2019 рр., млн грн

* за даними Державної служби статистики України

Рис. В2 Динаміка доходів від надання послуг зв'язку за видами послуг за 2017-2019 рр., млн грн

Структура доходів від надання телекомунікаційних послуг за 2019 р.,

млн грн

Загальний обсяг - 66 422 млн грн

Рис. Г1 Структура доходів від надання телекомунікаційних послуг за 2019 р., млн грн

Структура доходів від послуг з надання в користування каналів електрозв'язку, об'єктів інфраструктури тощо за 2019 р., млн грн

Загальний обсяг - 8 260 млн грн

Рис. Г2 Структура доходів від послуг з надання в користування каналів електрозв'язку, об'єктів інфраструктури тощо за 2019 р., млн грн

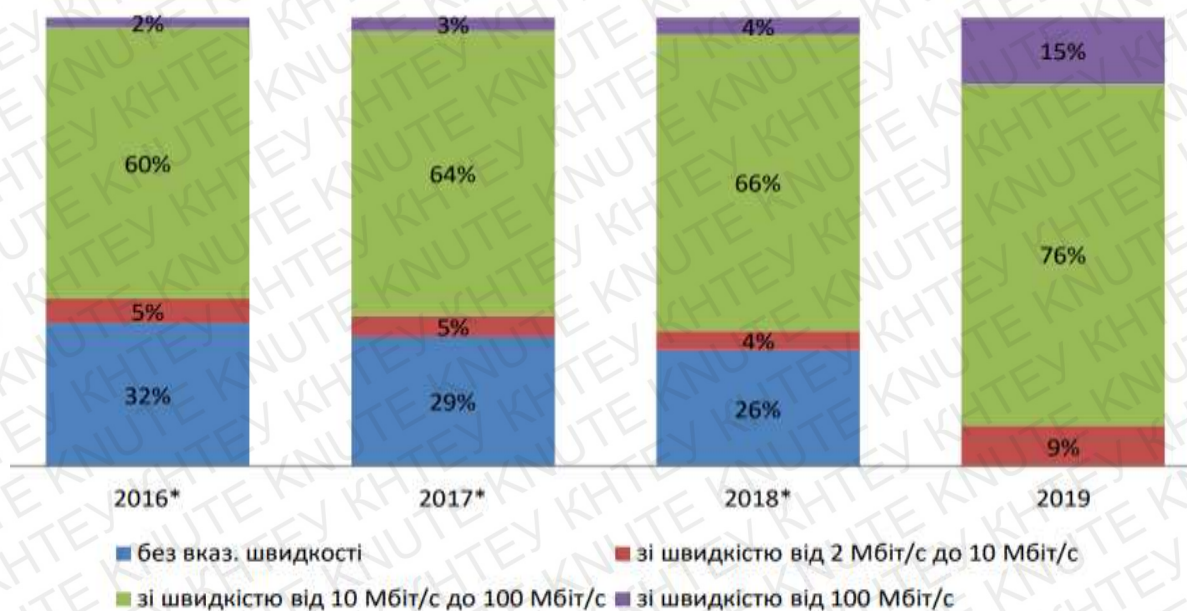
Доходи від надання послуг фіксованого доступу до мережі Інтернет у 2019 р., млн грн

Загальний обсяг доходів - 11 688 млн грн

Рис. Д1 Доходи від надання послуг фіксованого доступу до мережі Інтернет у 2019 р., млн грн

Розподіл ліній фіксованого Інтернет в розрізі швидкості доступу, %

* за даними Державної служби статистики України

Рис. Д2 Розподіл ліній фіксованого Інтернет в розрізі швидкості доступу

Забезпеченість домогосподарств фіксованим доступом до мережі Інтернет у розрахунку на 100 домогосподарств*, за регіонами станом на 31.12.2019

Рис. Е1 Забезпеченість домогосподарств фіксованим доступом до мережі Інтернет у розрахунку на 100 домогосподарств*, за регіонами станом на 31.12.2019

Київський національний торговельно-економічний університет

Кафедра публічного управління та адміністрування

РЕФЕРАТ

ВИПУСКНА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему:

**ВЗАЄМОДІЯ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ З ПОСТАЧАЛЬНИКАМИ
ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ ПОСЛУГ**

Студента 2 курсу
спеціальності 281 «Публічне
управління та
адміністрування» спеціалізації
«Публічне управління та
адміністрування»

Попова Єгора
Георгія Сергійовича

Науковий керівник
декан ФЕМП, к. е. н., доцент

Міняйло
Олександр Іванович

Гарант освітньої програми
д-р екон. наук, доцент

Ладонько Людмила
Степанівна

КИЇВ – 2020

Випускна кваліфікаційна робота складається зі вступу, переліку умовних позначень, трьох розділів, висновків, шести додатків, списку використаних джерел (52 найменувань). Основний зміст роботи викладено на 50 сторінках комп'ютерного тексту. Робота містить 7 рисунків, 5 таблиць.

Мета дослідження: виявити існуючі проблеми у процесі взаємодії між органами державної влади та постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг в особі провайдерів та операторів мережі Інтернет; розробити та обґрунтувати пропозиції, щодо вирішення висвітлених проблем.

Поставлена мета зумовила необхідність вирішення таких дослідницьких завдань:

- розкрити теоретичні основи діяльності сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг;
- дослідити умови розвитку сфер телекомунікаційно-інформаційних послуг;
- розглянути перспективи розвитку та удосконалення взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг та надати власні пропозиції.

Об'єктом дослідження є процес взаємовідносин між компаніями-надавачами телекомунікаційно-інформаційних послуг та органами державної влади, які здійснюють контроль за їх діяльністю.

Предмет дослідження - сфера телекомунікаційних послуг та діяльність органів державної влади та постачальників телекомунікаційно-інформаційних послуг під час своєї взаємодії.

Для вирішення визначених завдань, у процесі дослідження використано загальнонаукові та спеціальні методи, зокрема: аналізу і синтезу, структурно-функціональний – під час визначення напрямів реалізації державної політики в сфері телекомунікацій, метод систематизації використаний для дослідження регулювання ринку телекомунікацій у нормативно-правовому аспекті; метод узагальнення - для визначення проблем взаємодії постачальників телекомунікаційних послуг з органами державної влади.

Проведений у першому розділі «Теоретичні основи діяльності сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг» теоретичний огляд структури сфери телекомунікаційних послуг, їх ролі у розвитку держави та напрямів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг дозволив автору сформулювати комплексне уявлення про сучасний стан даної галузі та запропонувати власне бачення шляхів покращення розвитку сфери телекомунікацій у майбутньому.

Вплив державного регулювання ринку телекомунікаційних послуг безпосередньо на споживачів і на виробників телекомунікаційних послуг проаналізовано автором у другому розділі «Дослідження умов розвитку сфери

телекомунікаційно-інформаційних послуг». Рівень задоволення попиту споживачів на телекомунікаційні послуги, створення сприятливих організаційних та економічних умов для залучення інвестицій, збільшення обсягів послуг та підвищення їх якості, розвиток та модернізація телекомунікаційних мереж з урахуванням інтересів національної безпеки – всі ці фактори, на думку автора, впливають на якість державного регулювання у сфері телекомунікацій.

Третій розділ «Перспективи розвитку та удосконалення взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг» присвячено конкретним заходам з удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг. В умовах постійних змін технологій і підходів до формування послуг на ринку телекомунікацій та з метою формування нормативних засобів правового захисту операторів телекомунікацій виникає необхідність подальшого удосконалення нормативної бази. Важливим є й необхідність створення системи моніторингу, яка б могла забезпечити виявлення, діагностику, оцінку та дослідження можливих ризиків у телекомунікаційній сфері, їх моніторинг та контроль.

За результатами досліджень опублікована стаття: Попов Є. Проблеми взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг/ Є. Попов // Публічне управління та адміністрування в умовах суспільних трансформацій: зб. наук. ст. студ. відп. ред. Н.Л. Новікова. К.: Київ.нац.торг.-екон.ун-т, 2020. – 251 с.

АНОТАЦІЯ

У випускній кваліфікаційній роботі висвітлено сучасний стан галузі телекомунікаційних послуг, проаналізовано напрями реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг та взаємовідносини органів державної влади та постачальників телекомунікаційно-інформаційних послуг, виділено проблеми, які можуть виникати у процесі взаємодії. Це дозволило запропонувати власне бачення шляхів покращення розвитку сфери телекомунікацій у майбутньому.

Ключові слова: телекомунікації, телекомунікаційно-інформаційні послуги, державна політика в сфері телекомунікацій, телекомунікаційні мережі, Національна комісія, що здійснює державне регулювання (НКРЗІ).

ANNOTATION

The final qualification work highlights the current state of telecommunications services, analyzes the implementation of state policy in the field of telecommunications and information services and the relationship between public authorities and providers of telecommunications and information services, identifies problems that may arise in the process of interaction. This allowed me to offer my own vision of ways to improve the development of telecommunications in the future.

Keywords: telecommunications, telecommunication and information services, state policy in the field of telecommunications, telecommunication networks, National Commission for State Regulation of Communications and Informatization (NCCIR).

РЕЦЕНЗІЯ

на випускню кваліфікаційну роботу студента 2-го курсу ФЕМП,
денної форми навчання

Київського національного торговельно-економічного університету
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»

спеціалізації «Публічне управління та адміністрування»

Попова Єгора Георгія Сергійовича на тему:

«Взаємодія органів державної влади з постачальниками
телекомунікаційно-інформаційних послуг»

Актуальність теми випускної кваліфікаційної роботи Попова Є.Г.С. обумовлена необхідністю визначити пріоритетні аспекти фокусування державної політики у площині взаємовідносин органів державної влади та постачальників інформаційно-телекомунікаційних послуг з метою покращення інвестиційної привабливості сфери зв'язку та інформатизації і створення умов для її подальшого розвитку у цілому.

Зміст роботи повністю відповідає обраній меті дослідження, його об'єкту та предмету.

Водночас в об'єкті дослідження, на нашу думку, при окресленні кола органів державної влади, не варто було зводити їх повноваження до функції контролю, що вбачається доцільним як з точки зору теми дослідження так і з точки зору її фактичного розкриття у випускній кваліфікаційній роботі автора.

Здобувач обґрунтував актуальність теми, чітко виклав мету, предмет та об'єкт дослідження, його методи та інформаційну базу у вступі, запропонував зв'язну структуру дослідження, спрямовану на розкриття теми та досягнення поставленої мети.

Проведений у першому розділі теоретичний огляд структури сфери телекомунікаційних послуг, їх ролі у розвитку держави та напрямів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг дозволив автору сформулювати комплексне уявлення про сучасний стан даної сфери та запропонувати власне бачення шляхів її розвитку.

Огляду нормативно-правового регулювання сфери телекомунікаційно-інформаційних послуг, аналізу повноважень суб'єктів такого регулювання з виокремленням окремих проблемних питань автором присвячено другий розділ.

Третій розділ присвячено заходам з удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг.

Дослідження автор ілюструє таблицями, діаграмами, посиланням на джерела інформації. Виклад і структура роботи послідовні та логічні, стиль мови викладу науковий. Автор демонструє володіння понятійним апаратом в предметній області, сформоване уявлення про предмет та об'єкт дослідження.

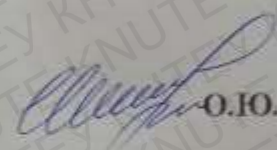
Водночас робота значно б виграла, якби не містила окремих помилок, зокрема стилістичного характеру. Разом з тим це не вплинуло на досягнення поставленої мети та повноту розкриття теми. У разі наміру автора продовжити

наукову діяльність - варто рекомендувати більш прискіпливо ставитися до наведення джерел інформації, точності їх цитування, чіткого формулювання підсумовуючих висновків, якими варто резюмувати наведений огляд фактів. Водночас, тема дослідження розкрита, мета досягнута: автор розкрив існуючі проблеми у процесі взаємодії між органами державної влади та постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг, сформував пропозиції щодо вирішення висвітлених проблем, які наведено у висновках.

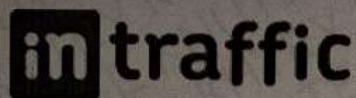
В цілому випускна кваліфікаційна робота Попова Є.Г.С. побудована грамотно, має закінчений характер, виконана у повному обсязі, відповідає встановленим вимогам та рекомендується до захисту.

Репензент

кандидат наук з державного управління,
начальник Управління персоналу
Національної комісії, що здійснює державне
регулювання у сфері зв'язку та інформатизації

О.Ю. Шапран

Товариство з обмеженою відповідальністю «Intraffic»

02002 м. Київ, вул. Всеволода Нестайка, 8

телефони: 044-200-44-00; email: info@intraffic.ua

РЕЦЕНЗІЯ

на випускню кваліфікаційну роботу студента 2-го курсу ФЕМП,
денної форми навчання

Київського національного торговельно-економічного університету
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
спеціалізації «Публічне управління та адміністрування»

Попова Єгора Георгія Сергійовича на тему:

«Взаємодія органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг»

Випускна кваліфікаційна робота Попова Є.Г.С. виконана на тему, актуальність якої обумовлена необхідністю визначення як сьогодні і в найближчому майбутньому формувати політику взаємовідносин державних органів влади та постачальників інформаційно-телекомунікаційних послуг з урахуванням світового досвіду, адже телекомунікації відіграють значну роль у прискоренні розвитку економіки та соціальної сфери.

Зміст роботи повністю відповідає поставленим цілям і завданням. Здобувач обґрунтував актуальність теми, мету, завдання, предмет та об'єкт, методи та інформаційні джерела дослідження у вступі. Теоретичною основою реалізації визначених в роботі завдань стали дослідження провідних вчених з питань державного регулювання та розвитку сфери телекомунікацій. Крім того, включають в себе аналіз, синтез, порівняння, групування та графічне представлення результатів дослідження. Робота підкріплена аналізом сучасних досліджень перспектив розвитку та удосконалення взаємодії органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг шляхом створення дієвої моделі реалізації системи моніторингу та нормування діяльності у телекомунікаційній галузі, що на сьогодні є своєчасним та актуальним.

Практична цінність даного дослідження полягає в тому, що автор певною мірою вивчив стан сфери телекомунікаційних послуг саме з боку надавачів цих послуг, тим самим краще розуміє основні проблеми, з якими стикаються провайдери телекомунікаційних послуг під час взаємодії зі споживачами послуг та органами державної влади.

Пропозиції студента щодо удосконалення механізмів реалізації державної політики у сфері телекомунікаційно-інформаційних послуг та створення системи моніторингу, яка б могла забезпечити виявлення, діагностику, оцінку та дослідження можливих ризиків у телекомунікаційній сфері, їх моніторинг та контроль заслуговують на увагу.

Директор ТОВ «Intraffic»

І.С. Хлюпін

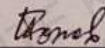
Завідувачу кафедри публічного
управління та адміністрування
Новіковій Н.Л.

Заява

Я, Попов Єгор Георгій Сергійович, повідомляю, що за результатами здійснення самостійної перевірки з використанням програмно-технічних засобів у наданій випускній кваліфікаційній роботі на тему: «Взаємодія органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг» не міститься елементів академічного плагіату. У випадках використання прямих запозичень з друкованих та електронних джерел, вказані відповідні посилання.

Робота для перевірки надається у друкованому та електронному варіантах. Електронна версія роботи ідентична з друкованою.

«23» листопада 2020 року

(підпис)

Згода

Я, Попов Єгор Георгій Сергійович, цим засвідчую, що є автором випускної кваліфікаційної роботи на тему: "Взаємодія органів державної влади з постачальниками телекомунікаційно-інформаційних послуг " несу повну відповідальність за достовірність, точність та повноту поданої у роботі інформації, жодна частина роботи не була скопійована, за винятком випадків, коли робиться належне підтвердження в присвоєнні. Я підтверджую, що у роботі не міститься державної таємниці або інформації для службового користування.

Цим засвідчую, що жодна частина цієї роботи не була опублікована мною раніше.

Я даю дозвіл на те, що моя робота буде направлена в інституційний депозитарій Київського національного торговельно-економічного університету і збережена в базі даних для майбутньої перевірки плагіату.

«33» листопада 2020 року Попов (Попов Е.Г.С.)
Підпис Прізвище, ініціали